

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДВНЗ «ПРИКАРПАТСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТЕФАНІКА»**

Факультет історії, політології і міжнародних відносин

Кафедра історії України і методики викладання історії

СИЛЛАБУС НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Актуальні проблеми військової історії України

Освітня програма 014.03 Середня освіта (історія)

Спеціальність 014.03 Середня освіта (історія)

Галузь знань 01 Освіта/Педагогіка

Затверджено на засіданні
кафедри історії України і
методики викладання історії
Протокол № 12 від “29” червня 2021 р.

ЗМІСТ

1. Загальна інформація
2. Анотація до курсу
3. Мета та цілі курсу
4. Результати навчання (компетентності)
5. Організація навчання курсу
6. Система оцінювання курсу
7. Політика курсу
8. Рекомендована література

1. Загальна інформація

Назва дисципліни	Актуальні проблеми військової історії України
Рівень вищої освіти	Другий (магістерський) рівень
Викладач (-і)	Королько Андрій Зіновійович
Контактний телефон викладача	096–745–26–43
Е-mail викладача	korolko_andr@ukr.net andrii.korolko@pnu.edu.ua
Формат дисципліни	2. Цикл професійної підготовки. 2.2 Вибіркові дисципліни 2.2.3 Дисципліни вільного вибору студента
Обсяг дисципліни	90 год.; кількість кредитів ECTS – 3
Посилання на сайт дистанційного навчання	https://www.d-learn.pnu.edu.ua
Консультації	понеділок, 14.00 год. – 16.00 год.

2. Анотація до курсу

Курс «Актуальні проблеми військової історії України» спрямований на формування системного мислення, поглиблення знань, умінь і навичок з вивчення актуальних проблем військової історії України ХХ ст.. Його програма включає відомості, що поглиблюють і доповнюють знання з військової історії, зокрема з вивчення напрямків дослідження війни (історія війни, воєнне мистецтво, воєнна думка, побудова війська, озброєння війська), стану розробки історії українського воєнного мистецтва в історіографії, перебігу військових дій на Україні, діяльності відомих українських військових полководців, особливості організації, стратегії, тактики, озброєння війська.

3. Мета та цілі курсу

Мета викладання дисципліни – це підготовка висококваліфікованих фахівців на другому (магістерському) рівні вищої освіти за галуззю знань 01 Освіта/Педагогіка, спеціальністю 014 Середня освіта (Історія) у ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»; засвоєння і поглиблення теоретичних та практичних знань, умінь і навичок студентів з організації вивчення актуальних проблем військової історії України в школі; здатність проведення занять з вивчення військової історії на уроках історії і громадянської освіти та в гуртковій шкільній і позашкільній освіті, використовуючи сучасні технології навчання; формування загальних, спеціальних, професійних компетентностей, достатніх для ефективного розв'язування стандартних і нестандартних комплексних задач у професійній педагогічній діяльності в навчальних закладах середньої освіти, що характеризується комплексністю та невизначеністю умов.

Завдання: виділяти наскрізні поняття з військової історії України та використовувати їх у роботі в школі, планувати і проводити уроки за допомогою сучасних методів і технологій навчання; ознайомлення студентів з традиційними та інноваційними методами і технологіями навчання, прийомами і пізнавальними завданнями інтерактивного навчання з вивчення актуальних проблем військової історії України в школі; за

результатами навчання студенти повинні навчитися моделювати заняття з історії актуальних проблем військової історії України різних типів і видів на уроках історії і громадянської освіти у старших класах та в гуртковій шкільній і позашкільній освіті, вільно добирати і оперувати методами і прийомами навчання предмету, оптимізуючи навчально-виховний процес; студенти, здобувши кваліфікацію вчителя історії і громадянської освіти, повинні навчитися застосовувати у практичній діяльності сучасні технології навчання з актуальних проблем військової історії України в школі.

У результаті вивчення навчальної дисципліни студент повинен *знати*:

- теоретичні і практичні основи методики навчання з актуальних проблем військової історії України в школі, орієнтуватися на їх сучасні досягнення; тенденції розвитку сучасної освіти; закономірності, принципи, методи, форми і засоби навчання та виховання учнівської молоді; особливості організації та проведення навчально-виховної роботи у загальноосвітніх навчальних закладах відповідно до положень нормативно-правової бази національної системи освіти і сучасної педагогічної науки;
- види пізнавальних умінь і можливостей учнів, способи вивчення їх пізнавального інтересу учнів з вивчення історії рідного краю, методичні принципи і прийоми активізації пізнавальної діяльності учнів;
- методи формування навичок самостійної роботи й розвиток творчих здібностей і логічного мислення учнів;
- способи перевірки та оцінювання результатів навчання у вивченні актуальних проблем військової історії України на уроках історії і громадянської освіти та в гуртковій шкільній і позашкільній освіті, критерії методичної роботи учителя у цій площині;
- способи мотивації навчання і прагнення до успіху;
- знати термінологію;
- сучасні інтерактивні методи навчання учнів, форми організації навчання та специфіку впровадження новітніх освітніх технологій в загальноосвітній школі;
- як забезпечувати охорону життя і здоров'я учнів в освітньо-виховному процесі.

вміти:

- розуміти та інтерпретувати вивчений матеріал з дисципліни у вербальній і невербальній формах різного обсягу й складності, дотримуючись грамотності;
- мати сформоване критичне і творче мислення і вміти його формувати в учнів;
- організовувати навчально-виховний процес із врахуванням вікових та індивідуальних особливостей учнів (природовідповідність), вибирати та застосовувати продуктивні технології, методи та засоби навчання;
- використовувати знання, уміння і навички із дисципліни для розв'язання конкретних задач у професійній діяльності учителя історії і громадянської освіти, зокрема, володіти методикою проведення різних форм організації роботи, використовувати методи формування навичок самостійної роботи й розвиток творчих здібностей і логічного мислення учнів; володіти технологіями оцінювання рівнів навчальних досягнень учнів з вивчення актуальних проблем військової історії України (використовуючи індивідуальний і диференційований підхід), вести педагогічне спостереження; формувати загальні і предметні компетентності в учнів; способи мотивації навчання і прагнення до успіху;
- організовувати комплексний пошук, неупереджений аналіз та інтерпретацію інформації методичного характеру, зокрема із використанням інформаційно-комунікаційних технологій; аналізувати навчальну програму та навчально-методичну літературу;

- аналізувати і генерувати передовий педагогічний досвід, що вивчається у дисципліні, генерувати інноваційні рішення для відомих проблем або ситуацій, критично оцінювати результати власної педагогічної діяльності, впроваджувати інтерактивні методи навчання, інноваційні навчально-виховні технології, нові ідеї під час підготовки (план-конспект) і під час симуляції уроку та в гуртковій шкільній і позашкільній освіті;
- організовувати ефективну міжособистісну взаємодію суб'єктів освітнього процесу, базовану на здобутих знаннях, демократичних переконаннях і гуманістичних цінностях; застосувати оптимальну стратегію діяльності і приймати обґрунтовані рішення у складних і часом непередбачуваних професійних і життєвих ситуаціях, що потребує застосування нових підходів і прогнозування та усвідомлення власної відповідальності;
- вести пошукову роботу, а також здійснювати дослідження в галузі військової історії; застосовувати міждисциплінарний підхід;
- застосувати професійний і творчий потенціал як в інтересах українського суспільства (в освітній і соціальній сферах суспільного життя), так і для самореалізації особистості; розуміти проблематику ролі й місця людини в історичному процесі;
- вдосконалювати з високим рівнем автономності здобуті під час навчання компетенції, самостійно будувати гіпотези і план розв'язання пізнавальних задач чи відповіді на запитання евристичного характеру, вчитися вибирати й будувати альтернативи в процесі розв'язання проблем; усвідомлювати призначення професійної діяльності вчителя історії і громадянської освіти, а також потреби систематично підвищувати професійну кваліфікацію через навчання впродовж життя.

4. Результати навчання (компетентності)

Інтегральна компетентність – на основі засвоєних знань, умінь і навичок із дисципліни «Актуальні проблеми військової історії» здатність розв'язувати складні спеціалізовані задачі та практичні проблеми в навчальних закладах загальної середньої освіти і закладах позашкільної освіти та у процесі навчання за спеціальністю, що передбачає застосування теорій та методів історичної науки і характеризується комплексністю та невизначеністю умов.

Комунікативна – здатність письмово й усно спілкуватися (комунікувати) українською – державною мовою; користуватися вербальними і невербальними засобами передачі історичної інформації (усна відповідь, реферат, есе, доповідь на науково-звітній конференції ін.).

Інформаційно-цифрова компетентність – здатність до впевненого, а водночас критичного використання інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) для пошуку, обробки, аналізу, верифікації інформації з актуальних проблем військової історії України.

Соціальна і громадянська компетентність – здатність до міжособистісної взаємодії у формі групової роботи, дискусій, прес-конференцій ін. на основі етичних міркувань (мотивів), вміння працювати в колективі й ефективно співпрацювати з учасниками навчального процесу; уміння попереджати і розв'язувати конфлікти, досягати компромісів; діяти громадсько і соціально відповідально і свідомо та з почуттям поваги до оточуючих, усвідомлювати рівні можливості та гендерні проблеми.

Навчання вчитись – здатність вчитися і спільно, і автономно, здатність до пошуку та засвоєння нових знань, набуття нових вмінь і навичок, організації навчального процесу (власного і колективного) під час самостійної роботи із дисципліни, підготовки проблемних питань, проектів, самостійне набуття нових компетентностей, а також здатність виявляти і творчо підходити до вирішення проблем, ухвалювати обґрунтовані рішення, генерувати нові ідеї, під час захисту проектів, прес-конференції, захисту проблемних питань брати відповідальність і виявляти ініціативу, визначати і наполегливо реалізовувати поставлені завдання і взяті обов'язки, вибудовувати свою навчальну траєкторію, оцінювати прогрес і результати навчання.

Загальнокультурна компетентність (С8) – це здатність аналізувати й оцінювати найважливіші досягнення національної науки з актуальних

проблем військової історії України, орієнтуватися в культурному та духовному контекстах сучасного українського суспільства; усвідомлювати рівні можливості та гендерні проблеми; цінувати та поважати різноманітність та мультикультурність в Україні.

Екологічна компетентність і здоровий спосіб життя – це здатність на основі вивченого матеріалу усвідомлення ролі навколишнього середовища для життя і здоров'я людини, прагнення до його збереження; здатність до здійснення професійної діяльності згідно з вимогами охорони праці й техніки безпеки; здатність і бажання дотримуватися здорового способу життя.

Фахові (предметні) компетентності:

Здатність чітко і логічно відтворювати базові історичні знання з актуальних проблем військової історії України, оцінювати нові відомості, факти, події та інтерпретації в контексті формування шкільної праці, необхідних для роботи в закладах загальної середньої освіти і закладах позашкільної освіти.

Здатність усвідомлювати та інтерпретувати вивчений матеріал з історичного минулого України, формувати й науково аргументувати власну позицію, брати активну участь у дискусіях.

Здатність до міждисциплінарної взаємодії й уміння працювати з матеріалом суміжних освітньо-наукових сфер (філологія, культурологія, соціологія, мистецтвознавство тощо) під час вирішення навчальних і наукових завдань, мати синтетичне мислення.

Здатність усвідомлювати та інтерпретувати вивчене, формувати й науково аргументувати власну позицію, брати активну участь у дискусіях.

Здатність застосовувати знання, уміння і навички із дисципліни в практичній діяльності, організації навчально-виховного процесу, розробці навчально-методичного забезпечення уроків, при веденні дискусії.

Здатність володіти навичками практичного використання знань з основ дидактики та педагогічної діяльності, застосовувати сучасні методи і освітні технології під час підготовки планів-конспектів і проведення симуляцій уроків.

Здатність володіти термінологією і науковою періодизацією.

Здатність користуватися вербальними і невербальними засобами передачі історичної інформації (зокрема, презентаціями, картами, таблицями ін.).

Наявність системи знань основних теорій та концепцій сучасної історіографії, основних джерел із дисципліни, вміння їх критично аналізувати, дотримуючись принципів наукової об'єктивності й неупередженості.

Здатність порівнювати й оцінювати діяльність історичних осіб із позиції загальнолюдських та національних цінностей; визначати роль людського фактора в історії, розкривати внутрішні мотиви й зовнішні чинники діяльності історичних осіб, соціальних груп.

Здатність керувати і спрямовувати навчально-виховний процес, спираючись на здобуті знання, психологічні особливості різних вікових і соціальних груп учнів (природовідповідність).

Здатність до усвідомлення суспільного статусу і призначення професійної діяльності вчителя історії і громадянської освіти, важливості збагачення професійних якостей відповідно до нових суспільно-політичних реалій; усвідомлення необхідності подальшого навчання, вивчення, узагальнення і поширення передового педагогічного досвіду.

Здатність ефективно реалізовувати громадянські права та обов'язки з метою розвитку демократичного громадянського суспільства, виховувати правову свідомість та культуру в учасників освітнього процесу; орієнтація на успіх, позитивні очікування, відкритість, гнучкість, правдивість,

емоційність.

Здатність формувати високу історичну й громадянську свідомість, національну гідність та історичну національну пам'ять, провадити громадянсько-патріотичне виховання серед молоді як на уроках, так і в позаурочних заходах.

5. Організація навчання курсу

Обсяг курсу

Вид заняття	Загальна кількість годин
лекції	16
семінарські заняття / практичні / лабораторні	14
самостійна робота	60

Ознаки курсу

Семестр	Спеціальність	Курс (рік навчання)	Нормативний / вибірковий
1-й семестр	014.03 Середня освіта (Історія)	II курс	Вибірковий

Тематика курсу

Тема, план (лекції, семінарського заняття)	Форма заняття	Література	Завдання, год.	Вага оцінки	Термін виконання
Тема 1. Українці січові стрільці. 1. Формування українських молодіжних парамілітарних товариств в Галичині на початку ХХ ст. 2. Бойовий шлях Легіону Українських Січових Стрільців (1914–1918). 3. Військова організація та структура Легіону УСС. 4. Культурно-просвітницька праця українських січових стрільців.	лекція, 2 год.	1. Гуїванюк М. Січовий рух у Галичині й Буковині (1900–1914). – Чернівці : Зелена Буковина, 2009. – 254 с. 2. Коляничук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с. 3. Крип'якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. ХХ ст.). – Львів, 1992. – 712 с. 4. Лазарович М. В. Легіон Українських січових стрільців: формування, ідея, боротьба. – Тернопіль : Джура, 2005. – 592 с. 5. Лазарович М. В. Легіон Українських січових стрільців: формування, ідея, боротьба. – 2-ге вид., доп. – Тернопіль : Джура, 2016. – 628 с. 6. Лазарович М. В. Чин легіону Українських січових стрільців на Тернопіллі (друга половина 1915 – початок 1918 р.). – Тернопіль : Навч. книга – Богдан, 2011. – 224 с. 7. Лисоня: Сторіччя звитяги / Упоряд. Б.В. Луговий,	ознайомлення зі змістом лекції на платформі d-learn, 2 год.	–	початок вересня
Тема 1. Українці січові	семінарське		підготовка конспекту	5 б.	середина

<p>стрільці.</p> <p>1. Формування українських молодіжних парамілітарних товариств в Галчині на початку ХХ ст.</p> <p>2. Бойовий шлях Легіону Українських січових стрільців (1914–1918).</p> <p>3. Військова організація та структура Легіону УСС.</p> <p>4. Культурно-просвітницька праця Українських січових стрільців.</p>	<p>заняття, 2 год.</p>	<p>О.С. Лугова. – Тернопіль : ТЗОВ «Терно-граф», 2016. – 192 с.</p> <p>8. Литвин М., Науменко К. Історія Галицького стрілецтва. – Львів, 1990. – 200 с.</p> <p>9. Литвин М., Науменко К. Українські Січові Стрільці. – Київ, 1992. – 48 с.</p> <p>10. Ріпецький С. Українське січове стрілецтво. Визвольна ідея і збройний чин. – Нью-Йорк, 1956. – 360 с.</p> <p>11. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102с.</p> <p>12. Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил. 1917-1921. – Вінніпег, 1954. – 178 с.</p> <p>13. Українська Галицька Армія: У 40-річчя її участі: Матеріали до історії. – Т.1–5. – Вінніпег, 1958–1976.</p> <p>14. Українські січові Стрільці. 1914–1920. – Львів, 1935. (1991 р. перевидано).</p> <p>15. Шанковський А. Українська Армія в боротьбі за державність. – Мюнхен, 1958. – 319 с.</p> <p>16. Шанковський Л. Українська Галицька Армія. Воєнно-історична студія. – Львів, 1999. – 396 с.</p> <p>17. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p>	<p>семінарського заняття та візуалізованої презентації, 4 год.</p>	<p>(вибірково, під час опитування на семінарі).</p>	<p>вересня</p>
<p>Тема 2. Збройні сили Центральної Ради (1917 – 29 квітня 1918 р.).</p> <p>1. Формування українських військових частин на початку революції.</p> <p>2. Жовтневий переворот і ситуація в Україні.</p> <p>3. Перша війна з більшовицькою Росією.</p> <p>4. Загострення стосунків з німцями та кінець Центральної Ради.</p>	<p>лекція, 1 год.</p>	<p>1. Гай-Нижник П. УНР та ЗУНР: становлення органів влади і національне державотворення (1917–1920 рр.). – К., 2010. – 304 с.</p> <p>2. Гриневич В, Гриневич Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917–1995). – Львів, 1996. – 840 с.</p> <p>3. Громенко С. Забута перемога. Кримська операція Петра Болбочана 1918 року. – К. К. І. С., 2018. – 266 с.</p> <p>4. Доценко О. Зимовий Похід (6.12.1919 – 6.5.1920). – Варшава, 1932. – 398 с.</p> <p>5. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с.</p> <p>6. Крип'якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін.</p>	<p>ознайомлення зі змістом лекції на платформі d-learn, 2 год.</p>	<p>–</p>	<p>початок вересня</p>

		<p>Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. XX ст.). – Львів, 1992. – 712 с.</p> <p>7. Курас І., Солдатенко В. Соборництво і регіоналізм в українському державотворенні (1917–1920 рр.). – К. : Інститут політичних і етнонаціональних досліджень НАН України, 2001. – 247 с.</p> <p>8. Нариси історії Української революції 1917-1921 років/ Ред. кол. В. Смолій (голова) та інші. – Кн. 1. – К., 2011. – 390 с.; Кн. 2. – К., 2012. – 464 с.</p> <p>9. Омелянович-Павленко М. Спогади командарма (1917–1920): Документально-художнє видання / Упоряд.: М. Ковальчук. – К. : Темпора, 2007. – 608 с.</p> <p>10. Рубльов О., Реєнт О. Українські визвольні змагання, 1917–1921 рр. – К., 1999. – 320 с.</p> <p>11. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102 с.</p> <p>12. Солдатенко В. Українська революція: концепція та історіографія (1918–1920 рр.). – К., 1999. – 508 с.</p> <p>13. Солдатенко В. Українська революція: Історичний нарис. – К., 1999. – 976 с.</p> <p>14. Солдатенко В. Революційна доба в Україні (1917–1920 роки): логіка, пізнання, історичні постаті, ключові епізоди. – К. : Парламентське вид-во, 2011. – 568 с.</p> <p>15. Солдатенко В., Савчук Б. Галицька армія у Наддніпрянській Україні. – К. : Світогляд, 2004. – 213 с.</p> <p>16. Срібняк І. Обезброєна, але нескорена: Інтернована Армія УНР у таборах Польщі й Румунії (1921–1924 рр.). – Київ – Філадельфія, 1997. – 187 с.</p> <p>17. Стахів М. Україна в добі Директорії УНР. – Скрантон, 1962–1966. – Т. 1. – 272 с.; Т. 2. – 248 с.; Т. 3. – 276 с.; Т. 4. – 352 с.; Т. 5. – 248 с.; Т. 6. – 247 с.; Т. 7. – 432 с.</p> <p>18. Тимченко Р. В. Відносини Української Народної Республіки й Західно-Української Народної Республіки (листопад 1918 – квітень 1920 рр.). – К. : Інститут історії України НАНУ, 2013. – 347 с.</p> <p>19. Тинченко Я. Ю. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917–1921). Книга</p>		
--	--	--	--	--

		<p>1. – К. : Темпора, 2007; Книга II. – К. : Темпора, 2011. – 424 с.</p> <p>20. Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил. 1917–1921. – Вінніпег, 1954. – 178 с. К., 1995.</p> <p>21. Українська Центральна Рада. Документи і матеріали.- У 2-х томах / Упор. В. І. Верстюк (кер.), О. Д. Бойко, Ю. М. Гамрецький та ін. – К., 1996–1997. – Т. 1. – 587 с.; Т. 2. – 423 с.</p> <p>22. Шанковський Л. Українська армія в боротьбі за державність (1917–1920 рр.). – Мюнхен, 1958. – 317 с.</p> <p>23. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p>			
<p>Тема 3. Збройні сили Гетьманату (Українська держава) (29 квітня – 14 грудня 1918 р.).</p> <p>1. Державний переворот та його наслідки щодо формування українських військових частин Гетьманату.</p> <p>2. Військове будівництво Української держави Павла Скоропадського.</p> <p>3. Українські військові частини після гетьманського перевороту.</p> <p>4. Українське козацтво та московські військові формування.</p> <p>5. Похід УСС на Наддніпрянщину.</p>	лекція, 1 год.	<p>1. Гай-Нижник П. УНР та ЗУНР: становлення органів влади і національне державотворення (1917–1920 рр.). – К., 2010. – 304 с.</p> <p>2. Гриневич В, Гриневич Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917–1995). – Львів, 1996. – 840 с.</p> <p>3. Громенко С. Забута перемога. Кримська операція Петра Болбочана 1918 року. – К. К. І. С., 2018. – 266 с.</p> <p>4. Доценко О. Зимовий Похід (6.12.1919 – 6.5.1920). – Варшава, 1932. – 398 с.</p> <p>5. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с.</p> <p>6. Крип'якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. XX ст.). – Львів, 1992. – 712 с.</p> <p>7. Курас І, Солдатенко В. Соборництво і регіоналізм в українському державотворенні (1917–1920 рр.). – К. : Інститут політичних і етнонаціональних досліджень НАН України, 2001. – 247 с.</p> <p>8. Нариси історії Української революції 1917-1921 років/ Ред. кол. В. Смолій (голова) та інші. – Кн. 1. – К., 2011. – 390 с.; Кн. 2. – К., 2012. – 464 с.</p>	ознайомлення зі змістом лекції на платформі d-learn, 2 год.	–	початок вересня

		<p>9. Омелянович-Павленко М. Спогади командарма (1917–1920): Документально-художнє видання / Упоряд.: М. Ковальчук. – К. : Темпора, 2007. – 608 с.</p> <p>10. Рубльов О., Реєнт О. Українські визвольні змагання, 1917–1921 рр. – К., 1999. – 320 с.</p> <p>11. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102 с.</p> <p>12. Солдатенко В. Українська революція: концепція та історіографія (1918–1920 рр.). – К., 1999. – 508 с.</p> <p>13. Солдатенко В. Українська революція: Історичний нарис. – К., 1999. – 976 с.</p> <p>14. Солдатенко В. Революційна доба в Україні (1917–1920 роки): логіка, пізнання, історичні постаті, ключові епізоди. – К. : Парламентське вид-во, 2011. – 568 с.</p> <p>15. Солдатенко В., Савчук Б. Галицька армія у Наддніпрянській Україні. – К. : Світогляд, 2004. – 213 с.</p> <p>16. Срібняк І. Обезброєна, але нескорена: Інтернована Армія УНР у таборах Польщі й Румунії (1921–1924 рр.). – Київ – Філадельфія, 1997. – 187 с.</p> <p>17. Стахів М. Україна в добі Директорії УНР. – Скрантон, 1962–1966. – Т. 1. – 272 с.; Т. 2. – 248 с.; Т. 3. – 276 с.; Т. 4. – 352 с.; Т. 5. – 248 с.; Т. 6. – 247 с.; Т. 7. – 432 с.</p> <p>18. Тимченко Р. В. Відносини Української Народної Республіки й Західно-Української Народної Республіки (листопад 1918 – квітень 1920 рр.). – К. : Інститут історії України НАНУ, 2013. – 347 с.</p> <p>19. Тинченко Я. Ю. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917–1921). Книга I. – К. : Темпора, 2007; Книга II. – К. : Темпора, 2011. – 424 с.</p> <p>20. Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил. 1917–1921. – Вінніпег, 1954. – 178 с. К., 1995.</p> <p>21. Українська Центральна Рада. Документи і матеріали.- У 2-х томах / Упор. В. І. Верстюк (кер.), О. Д. Бойко, Ю. М. Гамрецький та ін. – К., 1996–</p>			
--	--	--	--	--	--

		1997. – Т. 1. – 587 с.; Т. 2. – 423 с. 22. Шанковський Л. Українська армія в боротьбі за державність (1917–1920 рр.). – Мюнхен, 1958. – 317 с. 23. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.			
<p>Тема 4. Антигетьманське повстання і Директорія УНР.</p> <p>1. Встановлення влади Директорії УНР (листопад – грудень 1918 р.). 2. Збройні сили Директорії УНР та друга війна з більшовицькою Росією.</p> <p>Тема 2. Збройні сили Центральної Ради, Гетьманату та Директорії УНР.</p> <p>1. Збройні сили Центральної Ради. 2. Військове будівництво Української держави Павла Скоропадського. 3. Збройні сили Директорії УНР. 4. Українсько-більшовицькі війни періоду національної революції 1917–1923 : зміст та особливості.</p>	<p>лекція, 1 год.</p> <p>семінарське заняття, 2 год.</p>	<p>1. Гай-Нижник П. УНР та ЗУНР: становлення органів влади і національне державотворення (1917–1920 рр.). – К., 2010. – 304 с. 2. Гриневич В, Гриневич Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917–1995). – Львів, 1996. – 840 с. 3. Громенко С. Забута перемога. Кримська операція Петра Болбочана 1918 року. – К. К. І. С., 2018. – 266 с. 4. Доценко О. Зимовий Похід (6.12.1919 – 6.5.1920). – Варшава, 1932. – 398 с. 5. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с. 6. Крип'якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. ХХ ст.). – Львів, 1992. – 712 с. 7. Курас І, Солдатенко В. Соборництво і регіоналізм в українському державотворенні (1917–1920 рр.). – К. : Інститут політичних і етнонаціональних досліджень НАН України, 2001. – 247 с. 8. Нариси історії Української революції 1917-1921 років/ Ред. кол. В. Смолій (голова) та інші. – Кн. 1. – К., 2011. – 390 с.; Кн. 2. – К., 2012. – 464 с. 9. Омелянович-Павленко М. Спогади командарма (1917–1920): Документально-художнє видання / Упоряд.: М. Ковальчук. – К. : Темпора, 2007. – 608 с. 10. Рубльов О., Реєнт О. Українські визвольні змагання, 1917–1921 рр. – К., 1999. – 320 с. 11. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102 с. 12. Солдатенко В. Українська революція: концепція та історіографія (1918–1920 рр.). – К., 1999. – 508 с.</p>	<p>ознайомлення зі змістом лекції на платформі d-learn, 2 год.</p>	<p>–</p> <p>5 б. (вибірково, під час опитування на семінарі), 4 год.</p>	<p>початок вересня</p> <p>середина вересня</p>

<p>5. Української військово-морські сили періоду національної революції 1917–1923 рр.</p>		<p>13. Солдатенко В. Українська революція: Історичний нарис. – К., 1999. – 976 с.</p> <p>14. Солдатенко В. Революційна доба в Україні (1917–1920 роки): логіка, пізнання, історичні постаті, ключові епізоди. – К.: Парламентське вид-во, 2011. – 568 с.</p> <p>15. Солдатенко В., Савчук Б. Галицька армія у Наддніпрянській Україні. – К.: Світогляд, 2004. – 213 с.</p> <p>16. Срібняк І. Обезброєна, але нескорена: Інтернована Армія УНР у таборах Польщі й Румунії (1921–1924 рр.). – Київ – Філадельфія, 1997. – 187 с.</p> <p>17. Стахів М. Україна в добі Директорії УНР. – Скрантон, 1962–1966. – Т. 1. – 272 с.; Т. 2. – 248 с.; Т. 3. – 276 с.; Т. 4. – 352 с.; Т. 5. – 248 с.; Т. 6. – 247 с.; Т. 7. – 432 с.</p> <p>18. Тимченко Р. В. Відносини Української Народної Республіки й Західно-Української Народної Республіки (листопад 1918 – квітень 1920 рр.). – К.: Інститут історії України НАНУ, 2013. – 347 с.</p> <p>19. Тинченко Я. Ю. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917–1921). Книга I. – К.: Темпора, 2007; Книга II. – К.: Темпора, 2011. – 424 с.</p> <p>20. Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил. 1917–1921. – Вінніпег, 1954. – 178 с. К., 1995.</p> <p>21. Українська Центральна Рада. Документи і матеріали.- У 2-х томах / Упор. В. І. Верстюк (кер.), О. Д. Бойко, Ю. М. Гамрецький та ін. – К., 1996–1997. – Т. 1. – 587 с.; Т. 2. – 423 с.</p> <p>22. Шанковський Л. Українська армія в боротьбі за державність (1917–1920 рр.). – Мюнхен, 1958. – 317 с.</p> <p>23. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p>			
<p>Тема 5. Українська Галицька армія.</p>	<p>лекція, 2 год.</p>	<p>1. Вісник державних законів для всіх земель Української Народної Республіки. – Вип. 11, 14, 18,</p>	<p>ознайомлення зі змістом лекції на</p>	<p>–</p>	<p>середина вересня</p>

<p>1. Передумови Листопадового чину. 2. Бої за м. Львів. 3. Організація Української Галицької армії. 4. Реорганізація УГА (січень 1919 р.). 5. Бойові формації УГА. 6. Бойові дії УГА до середини липня 1919 р. Чортківська офензива. 7. Причини поразки ЗУНР і відступ УГА за р. Збруч.</p> <p>Тема 3. Українська Галицька армія.</p> <p>1. Листопадова національно-демократична революція. Вибух збройного конфлікту. 2. Передумови створення Української Галицької армії. Збройна боротьба за столицю у листопаді 1918 р. 3. Військове будівництво ЗУНР. Організація Української Галицької армії. 4. Реорганізація УГА (січень 1919 р.). Бойові формації УГА. 5. Бойові дії УГА до середини липня 1919 р. Чортківська офензива. 6. Завершальний етап війни. Відступ УГА за р. Збруч (14 травня – 17 липня</p>	<p>семінарське заняття, 2 год.</p>	<p>26, 27, 30, 32, 36, 37, 39. – Б/м. – 1919. 2. Вісник державних законів і розпорядків Західної Области Української Народної Республіки. – Вип. 1–11. – Станіславів, 1919. 3. Вісник Державного Секретаріату військових справ. – Вип. 1–9. – Тернопіль – Станіславів – Кам'янець-Подільський, 1918-1919. 4. Гай-Нижник П. УНР та ЗУНР: становлення органів влади і національне державотворення (1917–1920 рр.). – К., 2010. – 304 с. 5. Гриневиц В, Гриневиц Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917–1995). – Львів, 1996. – 840 с. 6. Гуцуляк М. Перший листопад 1918 року на західних землях України. – Нью-Йорк – Ванкувер, 1973. 7. Денник Начальної Команди Української Галицької Армії. – Нью-Йорк, 1974. – 325 с. 8. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923: Історія / Керівник авторського колективу й відповідальний редактор Олександр Карпенко. – Івано-Франківськ : Сіверсія, 2001. – 628 с. 9. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923 рр. Документи і матеріали. У 5-ти томах / Керівник роботи і відповід. ред., автор передмови О. Карпенко. – Т. 1. Листопадова 1918 р. національно-демократична революція. Проголошення ЗУНР / Укладачі О. Карпенко., К. Мицан. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2001. – 584 с. 10. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Уряди. Постаті / Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України. – Львів, 2009. – 350 с. 11. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с. 12. Крип'якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. XX ст.). – Львів, 1992. – 712 с. 13. Кривава книга. Ч. II: Українська Галичина під окупацією Польщі в рр. 1919–1920. – Відень : вид.-во</p>	<p>платформі d-learn, 2 год.</p> <p>підготовка конспекту семінарського заняття та візуалізованої презентації, 4 год.</p> <p>тематична тестова контрольна робота №1</p>	<p>5 б. (вибірково, під час опитування на семінарі) 5 б.</p>	<p>середина вересня</p>
--	------------------------------------	---	--	--	-------------------------

1919 р.).		<p>Уряду Західно-Української Народної Республіки. – 1921. – 242 с.</p> <p>14. Левицький О. Галицька Армія на Великій Україні: (Спомини з часу від липня до грудня 1919). – Відень, 1921. – 194 с.</p> <p>15. Литвин М. Українсько-польська війна 1918–1919 рр. – Львів, 1998. – 488 с.</p> <p>16. Литвин М., Науменко К. Історія Галицького стрілецтва. – Львів, 1990. – 200 с.</p> <p>17. Лозинський М. Галичина в роках 1918–1920. – Нью-Йорк, 1970. – 228 с.</p> <p>18. Перші дні листопада в Східній Галичині. Матеріали і документи // Літопис Червоної Калини. – 1930. – Ч. 2. – С. 22–23; Ч. 3. – С. 20–21; Ч. 4. – С. 22–23; Ч. 6. – С. 23; Ч. 8. – С. 29–32; Ч. 9. – С. 22.</p> <p>19. Ріпецький С. Українське січове стрілецтво. Визвольна ідея і збройний чин. – Нью-Йорк, 1956. – 360 с.</p> <p>20. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102 с.</p> <p>21. Солдатенко В., Савчук Б. Галицька армія у Наддніпрянській Україні. – К.: Світогляд, 2004. – 213 с.</p> <p>22. Стахів М. Західня Україна. Нарис історії державного будівництва та збройної і дипломатичної оборони в 1918–1923. – Скрантон, 1959–1960. – Т. 3. – 276 с.; Т. 4. – 352 с; Т. 5. – 248 с.</p> <p>23. Стахів М. Західня Україна. Збройна і дипломатична оборона в 1919–1923 рр. – Скрантон, 1961. – Т. 6. – Кн. 1. – 220 с.</p> <p>24. Тимченко Р. В. Відносини Української Народної Республіки й Західно-Української Народної Республіки (листопад 1918 – квітень 1920 рр.). – К.: Інститут історії України НАНУ, 2013. – 347 с.</p> <p>25. Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил. 1917-1921. – Вінніпег, 1954. – 178 с.</p> <p>26. Українська Галицька Армія: У 40-річчя її участі: Матеріали до історії. – Т.1-5. – Вінніпег, 1958-1976.</p> <p>27. Українські січові Стрільці. 1914-1920. – Львів,</p>			
-----------	--	---	--	--	--

		<p>1935. (1991 р. перевидано).</p> <p>28. Шанковський Л. Українська Галицька Армія. – Вінніпег, 1974. – 396 с.</p> <p>29. Шанковський Л. Українська Галицька Армія. Воєнно-історична студія. – Львів, 1999. – 396 с.</p> <p>30. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p>			
<p>Тема 6. Об'єднані українські армії і кінець визвольних змагань (липень 1919 – 1921 рр.).</p> <p>1. Об'єднання УГА і Дієвої Армії УНР (липень 1919 р.).</p> <p>2. Стратегічне становище об'єднаних українських армій.</p> <p>3. Наступ об'єднаних українських військ на м. Київ і м. Одесу (серпень – вересень 1919 р.).</p> <p>4. Перший Зимовий похід Армії УНР (початок 1920 р.).</p> <p>5. Червона Українська Галицька армія.</p> <p>6. Доля армії УНР. Другий Зимовий похід Армії УНР (кінець 1921 р.).</p>	лекція, 2 год.	<p>1. Вісник державних законів для всіх земель Української Народної Республіки. – Вип. 11, 14, 18, 26, 27, 30, 32, 36, 37, 39. – Б/м. – 1919.</p> <p>2. Вісник державних законів і розпорядків Західної Области Української Народної Республіки. – Вип. 1–11. – Станіславів, 1919.</p> <p>3. Вісник Державного Секретаріату військових справ. – Вип. 1–9. – Тернопіль – Станіславів – Кам'янець-Подільський, 1918-1919.</p> <p>4. Гай-Нижник П. УНР та ЗУНР: становлення органів влади і національне державотворення (1917–1920 рр.). – К., 2010. – 304 с.</p> <p>5. Гриневич В, Гриневич Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917–1995). – Львів, 1996. – 840 с.</p> <p>6. Гуцуляк М. Перший листопад 1918 року на західних землях України. – Нью-Йорк – Ванкувер, 1973.</p> <p>7. Денник Начальної Команди Української Галицької Армії. – Нью-Йорк, 1974. – 325 с.</p> <p>8. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923: Історія / Керівник авторського колективу й відповідальний редактор Олександр Карпенко. – Івано-Франківськ : Сіверсія, 2001. – 628 с.</p> <p>9. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923 рр. Документи і матеріали. У 5-ти томах / Керівник роботи і відповід. ред., автор передмови О. Карпенко. – Т. 1. Листопадова 1918 р. національно-демократична революція. Проголошення ЗУНР / Укладачі О. Карпенко., К. Мицан. – Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2001. – 584 с.</p> <p>10. Західно-Українська Народна Республіка. 1918–</p>	<p>ознайомлення зі змістом лекції на платформі d-learn, 2 год.</p>	–	середина вересня

		<p>1923. Уряди. Постаті / Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України. – Львів, 2009. – 350 с.</p> <p>11. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с.</p> <p>12. Крип'якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. ХХ ст.). – Львів, 1992. – 712 с.</p> <p>13. Кривава книга. Ч. II: Українська Галичина під окупацією Польщі в рр. 1919–1920. – Відень : вид.-во Уряду Західно-Української Народної Республіки. – 1921. – 242 с.</p> <p>14. Левицький О. Галицька Армія на Великій Україні: (Спомини з часу від липня до грудня 1919). – Відень, 1921. – 194 с.</p> <p>15. Литвин М. Українсько-польська війна 1918–1919 рр. – Львів, 1998. – 488 с.</p> <p>16. Литвин М., Науменко К. Історія Галицького стрілецтва. – Львів, 1990. – 200 с.</p> <p>17. Лозинський М. Галичина в роках 1918–1920. – Нью-Йорк, 1970. – 228 с.</p> <p>18. Перші дні листопада в Східній Галичині. Матеріали і документи // Літопис Червоної Калини. – 1930. – Ч. 2. – С. 22–23; Ч. 3. – С. 20–21; Ч. 4. – С. 22–23; Ч. 6. – С. 23; Ч. 8. – С. 29–32; Ч. 9. – С. 22.</p> <p>19. Ріпецький С. Українське січове стрілецтво. Визвольна ідея і збройний чин. – Нью-Йорк, 1956. – 360 с.</p> <p>20. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102 с.</p> <p>21. Солдатенко В., Савчук Б. Галицька армія у Наддніпрянській Україні. – К.: Світогляд, 2004. – 213 с.</p> <p>22. Стахів М. Західня Україна. Нарис історії державного будівництва та збройної і дипломатичної оборони в 1918–1923. – Скрантон, 1959–1960. – Т. 3. – 276 с.; Т. 4. – 352 с; Т. 5. – 248 с.</p> <p>23. Стахів М. Західня Україна. Збройна і дипломатична оборона в 1919–1923 рр. – Скрантон, 1961. – Т. 6. – Кн. 1. – 220 с.</p>			
--	--	---	--	--	--

		<p>24. Тимченко Р. В. Відносини Української Народної Республіки й Західно-Української Народної Республіки (листопад 1918 – квітень 1920 рр.). – К. : Інститут історії України НАНУ, 2013. – 347 с.</p> <p>25. Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил. 1917-1921. – Вінніпег, 1954. – 178 с.</p> <p>26. Українська Галицька Армія: У 40-річчя її участі: Матеріали до історії. – Т.1-5. – Вінніпег, 1958-1976.</p> <p>27. Українські січові Стрільці. 1914-1920. – Львів, 1935. (1991 р. перевидано).</p> <p>28. Шанковський Л. Українська Галицька Армія. – Вінніпег, 1974. – 396 с.</p> <p>29. Шанковський Л. Українська Галицька Армія. Воєнно-історична студія. – Львів, 1999. – 396 с.</p> <p>30. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p>			
<p>Тема 7. Українські військово-морські сили (197–1920 рр.).</p> <p>1. Традиції українського флоту.</p> <p>2. Організація військово-морського флоту періоду Центральної Ради.</p> <p>3. Військово-морські сили доби Гетьманату.</p> <p>4. Військово-морські сили доби Директорії.</p> <p>5. Доля Військово-Морських Сил України.</p>	лекція, 1 год.	<p>1. Гай-Нижник П. УНР та ЗУНР: становлення органів влади і національне державотворення (1917–1920 рр.). – К., 2010. – 304 с.</p> <p>2. Гриневич В, Гриневич Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917–1995). – Львів, 1996. – 840 с.</p> <p>3. Громенко С. Забута перемога. Кримська операція Петра Болбочана 1918 року. – К. К. І. С., 2018. – 266 с.</p> <p>4. Доценко О. Зимовий Похід (6.12.1919 – 6.5.1920). – Варшава, 1932. – 398 с.</p> <p>5. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с.</p> <p>6. Крип'якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. XX ст.). – Львів, 1992. – 712 с.</p> <p>7. Курас І., Солдатенко В. Соборництво і регіоналізм в українському державотворенні (1917–1920 рр.). – К. : Інститут політичних і етнонаціональних досліджень НАН України, 2001. – 247 с.</p> <p>8. Нариси історії Української революції 1917-1921</p>	ознайомлення зі змістом лекції на платформі d-learn, 2 год.	–	друга половина вересня

		<p>років/ Ред. кол. В. Смолій (голова) та інші. – Кн. 1. – К., 2011. – 390 с.; Кн. 2. – К., 2012. – 464 с.</p> <p>9. Омелянович-Павленко М. Спогади командарма (1917–1920): Документально-художнє видання / Упоряд.: М. Ковальчук. – К. : Темпора, 2007. – 608 с.</p> <p>10. Рубльов О., Реєнт О. Українські визвольні змагання, 1917–1921 рр. – К., 1999. – 320 с.</p> <p>11. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102 с.</p> <p>12. Солдатенко В. Українська революція: концепція та історіографія (1918–1920 рр.). – К., 1999. – 508 с.</p> <p>13. Солдатенко В. Українська революція: Історичний нарис. – К., 1999. – 976 с.</p> <p>14. Солдатенко В. Революційна доба в Україні (1917–1920 роки): логіка, пізнання, історичні постаті, ключові епізоди. – К. : Парламентське вид-во, 2011. – 568 с.</p> <p>15. Солдатенко В., Савчук Б. Галицька армія у Наддніпрянській Україні. – К. : Світогляд, 2004. – 213 с.</p> <p>16. Срібняк І. Обезброєна, але нескорена: Інтернована Армія УНР у таборах Польщі й Румунії (1921–1924 рр.). – Київ – Філадельфія, 1997. – 187 с.</p> <p>17. Стахів М. Україна в добі Директорії УНР. – Скrentон, 1962–1966. – Т. 1. – 272 с.; Т. 2. – 248 с.; Т. 3. – 276 с.; Т. 4. – 352 с.; Т. 5. – 248 с.; Т. 6. – 247 с.; Т. 7. – 432 с.</p> <p>18. Тимченко Р. В. Відносини Української Народної Республіки й Західно-Української Народної Республіки (листопад 1918 – квітень 1920 рр.). – К. : Інститут історії України НАНУ, 2013. – 347 с.</p> <p>19. Тинченко Я. Ю. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917–1921). Книга I. – К. : Темпора, 2007; Книга II. – К. : Темпора, 2011. – 424 с.</p> <p>20. Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил. 1917–1921. – Вінніпег, 1954. – 178 с. К., 1995.</p> <p>21. Українська Центральна Рада. Документи і</p>			
--	--	--	--	--	--

		<p>матеріали.- У 2-х томах / Упор. В. І. Верстюк (кер.), О. Д. Бойко, Ю. М. Гамрецький та ін. – К., 1996–1997. – Т. 1. – 587 с.; Т. 2. – 423 с.</p> <p>22. Шанковський Л. Українська армія в боротьбі за державність (1917–1920 рр.). – Мюнхен, 1958. – 317 с.</p> <p>23. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p>			
<p>Тема 8. Українські збройні формування в міжвоєнний період.</p> <p>1. Підпільна боротьба за державність на Великій Україні та її збройні структури (1920 – початок 1930-х рр.).</p> <p>2. Українська військова організація (УВО) та Організація українських націоналістів: структура та диверсійно-терористичний чин.</p> <p>3. Українські збройні формування в складі Червоної армії 1920–1930-х рр.</p> <p>4. Карпатська Україна та її збройні сили – Карпатська Січ (1938–1939 рр.).</p>	лекція, 1 год.	<p>1. Гриневич В, Гриневич Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917–1995). – Львів, 1996. – 840 с.</p> <p>2. Коляничук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с.</p> <p>3. Крип'якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. ХХ ст.). – Львів, 1992. – 712 с.</p> <p>4. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102 с.</p> <p>5. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p>	ознайомлення зі змістом лекції на платформі d-learn, 2 год.	–	друга половина вересня
<p>Тема 9. Українська Повстанська армія.</p> <p>1. Передумови створення Української повстанської армії.</p> <p>2. УПА у боротьбі з гітлерівцями 1942–1944 рр.</p>	лекція, 2 год.	<p>1. Андрусак М. Грані болю. Документальні оповіді про УПА. – Коломия : Вік, 1994. – 198 с.</p> <p>2. Андрухів І., Француз А. Станіславщина: двадцять буремних літ (1939–1959). Суспільно-політичний та історико-правовий аналіз. – Рівне–Івано-Франківськ : Таля, 2001. – 335 с.</p> <p>3. Бульба-Боровець Т. Армія без держави. – Вінніпег, 1981.</p> <p>4. В рядах УПА. Збірка споминів бувших вояків</p>	ознайомлення зі змістом лекції на платформі d-learn, 2 год.	–	кінець вересня

<p>3. Структура Української повстанської армії.</p> <p>4. УПА у боротьбі з радянськими військово-каральними формуваннями.</p> <p>5. Функціонування УПА на Закарпатті.</p> <p>6. Кінець УПА. Історичне значення.</p>		<p>Української Повстанської Армії / зрадагували д-р Петро Мірчук і В. Давиденко. – Нью-Йорк, 1957. – 352 с.</p> <p>5. Веденєєв Д. Двобій без компромісів. Протиборство спецпідрозділів ОУН і УПА та радянських сил спецоперацій. 1945–1980-ті роки. – К. : К.І.С., 2007. 568 с.</p> <p>6. Веденєєв Д., Биструхін Г. Меч і тризуб. Розвідка і контррозвідка руху українських націоналістів та УПА. 1920 – 1945. – К. : Генеза, 2006. – 408 с.</p> <p>7. Веденєєв Д., Биструхін Г. «Повстанська розвідка діє точно й відважно...». Документальна спадщина підрозділів спеціального призначення Організації українських націоналістів та Української повстанської армії. 1940 – 1950-ті роки. – К. : К.І.С., 2006. – 568 с.</p> <p>8. В'ятрович В., Забілий Р., Дерев'яний І., Содоль П. Українська Повстанська Армія. Історія нескорених. – Львів : Центр досліджень визвольного руху, 2008. – 352 с.</p> <p>9. Ільницький В. Карпатський край ОУН в українському визвольному русі (1945–1954). – Дрогобич : Посвіт, 2016. – 696 с.</p> <p>10. Кентій А. Українська Повстанська Армія в 1944–1945 рр. – К. : Інститут історії України НАН України, 1999. – 210 с.</p> <p>11. Кентій А. Українська Повстанська Армія в 1946–1947 рр. – К. : Інститут історії України НАН України, 1999. – 111 с.</p> <p>12. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с.</p> <p>13. Лебідь М. УПА: Українська Повстанська Армія. Її генеза, ріст і дії у визвольній боротьбі українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу. – Мюнхен : Сучасність, 1987. – 207 с.</p> <p>14. Літопис УПА. – Т. 1–21. – Торонто, 1985–1993.</p> <p>15. Мірчук П. Українська Повстанська Армія. – Мюнхен, 1953. – 319 с.</p> <p>16. Організація Українських Націоналістів і</p>	<p>підготовка конспекту семінарського заняття та візуалізованої презентації, 4 год.</p> <p>тематична тестова контрольна робота №2</p>	<p>5 б. (вибірково, під час опитування на семінарі).</p> <p>5 б.</p>	<p>кінець вересня</p>
<p>Тема 4. Українська Повстанська армія.</p> <p>1. Передумови утворення Української Повстанської армії.</p> <p>2. Структура Української Повстанської армії.</p> <p>3. УПА у боротьбі з гітлерівцями 1942–1944 рр.</p> <p>4. УПА у боротьбі з радянськими військово-каральними формуваннями.</p> <p>5. Функціонування УПА на Закарпатті.</p>	<p>семінарське заняття, 2 год.</p>				

		<p>Українська Повстанська Армія. Історичні нариси / [за ред. С. Кульчицького]. – К. : Інститут історії України НАН України 2005. – 506 с.</p> <p>17. ОУН і УПА в 1943 році: Документи / НАН України. Інститут історії України. – К. : Інститут історії України, 2008. – 347 с.</p> <p>18. ОУН і УПА в 1944 році: Документи. В 2 ч. Ч. 1. Упорядники: О. Веселова, С. Кокін, О. Лисенко, В. Сергійчук. Відповідальний редактор С. Кульчицький / НАН України. Інститут історії України. — К. : Інститут історії України, 2009. – 292 с.</p> <p>19. ОУН і УПА в 1944 році: Документи. В 2 ч. Ч. 2. Упорядники: О. Веселова, С. Кокін, О. Лисенко, В. Сергійчук. Відповідальний редактор С. Кульчицький / НАН України. Інститут історії України. – К. : Інститут історії України, 2009. – 256 с.</p> <p>20. ОУН і УПА в 1945 році: Збірник документів і матеріалів. В 2 ч. / Ред. кол.: Боряк Г. В., Веселова О. М., Даниленко В. М., Кульчицький С. В. (відп. ред.); Вступ Лисенко О. Є.; Упоряд.: Веселова О. М. (відп. упоряд.), Гриневич В. А., Сергійчук В. І. НАН України. Інститут історії України. – Ч. 1. – К. : Інститут історії України НАН України, 2015. – 371 с.</p> <p>21. ОУН і УПА в 1945 році: Збірник документів і матеріалів. В 2 ч. / Ред. кол.: Боряк Г. В., Веселова О. М., Даниленко В. М., Кульчицький С. В. (відп. ред.); Упоряд.: Веселова О. М. (відп. упоряд.), Гриневич В. А., Сергійчук В. І. НАН України. Інститут історії України. – Ч. 2. – К. : Інститут історії України, 2015. – 366 с.</p> <p>22. Паньків М. Схрони, криївки і бункери ОУН-УПА. Документи. Спогади. Короткі біографії. До 70-річчя УПА. – Коломия : Вік, 2012. – 192 с.</p> <p>23. Сватко Я., Якимович Б. Українська Повстанська Армія: причини виникнення і генеза // Золоті ворота. – 1992. – № 2. – С. 159–179.</p> <p>24. Сергійчук В. Тавруючи визвольний прапор. Діяльність агентури та спецбоїв НКВС-НКДБ під виглядом ОУН-УПА. Вид друге, допов. – К. : ПП</p>			
--	--	---	--	--	--

		<p>Сергійчук М.І., 2006. – 184 с.</p> <p>25. Содоль П. Українська Повстанча Армія. Довідник. – Нью-Йорк : Пролог, 1994. – 199 с.</p> <p>26. Содоль П. Українська Повстанча Армія 1943–1949. Довідник другий. – Нью-Йорк : Пролог, 1995. – 294 с.</p> <p>27. Шанковський А. Українська Армія в боротьбі за державність. – Мюнхен, 1958. – 319 с.</p> <p>28. Шанковський Л. Українська Повстанча Армія // Гриневич В, Гриневич Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917–1995). – Львів, 1996. – С. 482–696.</p> <p>29. Шаповал Ю. ОУН і УПА на терені Польщі (1944–1947 рр.). – К. Інститут історії України НАН України, 2000. – 240 с.</p> <p>30. Український національно-визвольний рух на Прикарпатті в ХХ столітті: Документи і матеріали. – Том 2. – Книга 3: (1947–1957) / Відп. ред. М. Кугутяк. – Івано-Франківськ : КПФ «ЛПК», 2011. – 768 с.</p> <p>31. Український національно-визвольний рух на Прикарпатті в ХХ столітті: Документи і матеріали. – Том 2. – Книга 2: (1945–1946) / Відп. ред. М. Кугутяк. – Івано-Франківськ : КПФ «ЛПК», 2010. – 696 с.</p> <p>32. Український національно-визвольний рух на Прикарпатті в ХХ столітті: Документи і матеріали. – Том 2. – Книга 1: (1939–1945) / Відп. ред. М. Кугутяк. – Івано-Франківськ : КПФ «ЛПК», 2009. – 600 с.</p> <p>33. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p>			
<p>Тема 10. Українські збройні формування у складі Німеччини.</p> <p>1. Дивізія «Галичина» (Перша українська дивізія Української національної армії): витоки становлення і структура.</p> <p>2. Військова організація</p>	лекція, 2 год.	<p>1. Андрусак М. Грані болю. Документальні оповіді про УПА. – Коломия : Вік, 1994. – 198 с.</p> <p>2. Андрухів І., Француз А. Станіславщина: двадцять буремних літ (1939–1959). Суспільно-політичний та історико-правовий аналіз. – Рівне–Івано-Франківськ : Таля, 2001. – 335 с.</p> <p>3. Бульба-Боровець Т. Армія без держави. – Вінніпег, 1981.</p> <p>3. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284</p>	ознайомлення зі змістом лекції на платформі d-learn, 2 год.	–	кінець вересня

<p>дивізії «Галичина».</p> <p>3. Бойові дії дивізії «Галичина».</p> <p>4. Українська національна армія.</p> <p>5. Історичне значення УНА.</p>		<p>с.</p> <p>4. Лебідь М. УПА: Українська Повстанська Армія. Її генеза, ріст і дії у визвольній боротьбі українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу. – Мюнхен : Сучасність, 1987. – 207 с.</p> <p>5. Літопис УПА. – Т. 1–21. – Торонто, 1985–1993.</p> <p>6. Мірчук П. Українська Повстанська Армія. – Мюнхен, 1953. – 319 с.</p> <p>7. Організація Українських Націоналістів і Українська Повстанська Армія. Історичні нариси / [за ред. С. Кульчицького]. – К. : Інститут історії України НАН України 2005. – 506 с.</p> <p>8. Сергійчук В. Тавруючи визвольний прапор. Діяльність агентури та спецбоїв НКВС-НКДБ під виглядом ОУН-УПА. Вид друге, допов. – К. : ПП Сергійчук М.І., 2006. – 184 с.</p> <p>9. Шанковський А. Українська Армія в боротьбі за державність. – Мюнхен, 1958. – 319 с.</p> <p>10. Шаповал Ю. ОУН і УПА на терені Польщі (1944–1947 рр.). – К. Інститут історії України НАН України, 2000. – 240 с.</p> <p>11. Український національно-визвольний рух на Прикарпатті в ХХ столітті: Документи і матеріали. – Том 2. – Книга 3: (1947–1957) / Відп. ред. М. Кугутяк. – Івано-Франківськ : КПФ «ЛІК», 2011. – 768 с.</p> <p>12. Український національно-визвольний рух на Прикарпатті в ХХ столітті: Документи і матеріали. – Том 2. – Книга 2: (1945–1946) / Відп. ред. М. Кугутяк. – Івано-Франківськ : КПФ «ЛІК», 2010. – 696 с.</p> <p>13. Український національно-визвольний рух на Прикарпатті в ХХ столітті: Документи і матеріали. – Том 2. – Книга 1: (1939–1945) / Відп. ред. М. Кугутяк. – Івано-Франківськ : КПФ «ЛІК», 2009. – 600 с.</p> <p>14. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p>			
<p>Тема 11. Українці на фронтах Другої світової війни.</p>	<p>лекція, 1 год.</p>	<p>1. Андрусак М. Грані болю. Документальні оповіді про УПА. – Коломия : Вік, 1994. – 198 с.</p> <p>2. Андрухів І., Француз А. Станіславщина: двадцять буремних літ (1939–1959). Суспільно-політичний та</p>	<p>ознайомлення зі змістом лекції на платформі d-learn, 2 год.</p>	<p>–</p>	<p>початок жовтня</p>

<p>1. Військове будівництво в СРСР і УРСР напередодні війни.</p> <p>2. Українці в Червоній армії та в складі чужоземних військових формувань. Українці серед командного складу Червоної армії.</p> <p>3. Мобілізація населення України.</p> <p>4. Міністерство оборони УРСР 1944–1946 рр.</p> <p>5. Втрати України у роки Другої світової війни.</p>		<p>історико-правовий аналіз. – Рівне–Івано-Франківськ : Таля, 2001. – 335 с.</p> <p>3. Бульба-Боровець Т. Армія без держави. – Вінніпег, 1981.</p> <p>3. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с.</p> <p>4. Лебідь М. УПА: Українська Повстанська Армія. Її генеза, ріст і дії у визвольній боротьбі українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу. – Мюнхен : Сучасність, 1987. – 207 с.</p> <p>5. Літопис УПА. – Т. 1–21. – Торонто, 1985–1993.</p> <p>6. Мірчук П. Українська Повстанська Армія. – Мюнхен, 1953.– 319 с.</p> <p>7. Організація Українських Націоналістів і Українська Повстанська Армія. Історичні нариси / [за ред. С. Кульчицького]. – К. : Інститут історії України НАН України 2005. – 506 с.</p> <p>8. Сергійчук В. Тавруючи визвольний прапор. Діяльність агентури та спецбоїв НКВС-НКДБ під виглядом ОУН-УПА. Вид друге, допов. – К. : ПП Сергійчук М.І., 2006. – 184 с.</p> <p>9. Шанковський А. Українська Армія в боротьбі за державність. – Мюнхен, 1958. – 319 с.</p> <p>10. Шаповал Ю. ОУН і УПА на терені Польщі (1944–1947 рр.). – К. Інститут історії України НАН України, 2000. – 240 с.</p> <p>11. Український національно-визвольний рух на Прикарпатті в ХХ столітті: Документи і матеріали. – Том 2. – Книга 3: (1947–1957) / Відп. ред. М. Кугутяк. – Івано-Франківськ : КПФ «ЛІК», 2011. – 768 с.</p> <p>12. Український національно-визвольний рух на Прикарпатті в ХХ столітті: Документи і матеріали. – Том 2. – Книга 2: (1945–1946) / Відп. ред. М. Кугутяк. – Івано-Франківськ : КПФ «ЛІК», 2010. – 696 с.</p> <p>13. Український національно-визвольний рух на Прикарпатті в ХХ столітті: Документи і матеріали. – Том 2. – Книга 1: (1939–1945) / Відп. ред. М. Кугутяк. – Івано-Франківськ : КПФ «ЛІК», 2009. – 600 с.</p> <p>14. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії.</p>			
--	--	---	--	--	--

<p>Тема 5. захист есе з актуальних проблем військової історії України ХХ ст.</p>	<p>семінарське заняття, 2 год.</p>	<p>– Львів, 1996. – 357 с.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Гайке Г. Українська дивізія «Галичина». Історія формування і бойових дій. – Торонто; Париж; Мюнхен, [б.р.]. // Записки Наукового Товариства ім. Т.Шевченка. – Т. 188. 2. Гриневич В.А. Утворення Наркомату оборони УРСР у 1944 р.: 3 історії однієї політичної гри. // Український історичний журнал. – 1991. – №5. – С. 29-37. 3. Гриневич В, Гриневич Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917-1995). – Львів, 1996. – 840 с. Тут поміщені такі статті: <i>Гриневич Л. Військове будівництво в Радянській Україні (1917 – початок 30-х років ХХ ст.). – С.10-332; Гриневич В. Військове будівництво в Радянській Україні (кінець 30-х – 80-ті роки ХХ ст.). – С.332-468; Росоха С. Карпатська Січ (1938-1939). – С.468-482; Шанковський Л. Українська Повстанча Армія. – С.482-696; Колісник Р., Маленький М. 1-ша українська дивізія Української національної армії (дивізія “Галичина”). – С.696-751; Якимович Б. Збройні сили сучасної України. – С.751-807.</i> 4. Денник Начальної Команди Української Галицької Армії. – Нью-Йорк, 1974. – 325 с. 5. Загальновійськові статuti Збройних Сил України. – Київ, 1994. (Є наступні випуски). 6. Колісник Р. Військова управа та українська дивізія “Галичина” (Діяльність військової управи та німецька політика відносно українських національних збройних сил в роках 1943-1945). – Торонто, 1990. – 168 с. 7. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с. 8. Крип’якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. ХХ ст.). – Львів, 1992. – 712 с. 9. Лебідь М. УПА: Українська Повстанська Армія. Її генеза, ріст і дії у визвольній боротьбі українського 	<p>підготовка та захист есе з актуальних проблем військової історії України ХХ ст., 6 год.</p>	<p>підготовка есе – 10 б. і захист есе – 5 б. = 15 б. (перша половина студентів групи).</p>	<p>початок жовтня</p>
--	------------------------------------	---	--	---	-----------------------

		<p>народу за Українську Самостійну Соборну Державу. – Сучасність, 1987. – 207 с.</p> <p>10 Литвин М., Науменко К. Історія Галицького стрілецтва. – Львів, 1990. – 200с.</p> <p>11. Литвин М., Науменко К. Українські Січові Стрільці. – Київ, 1992. – 48 с.</p> <p>12. Літопис УПА. – Т.1-21. – Торонто, 1985-1993.</p> <p>13. Міністерство оборони України. Законодавчі акти України. З питань військової сфери (кожного року виходять з 1992 р.).</p> <p>14. Мірчук П. Українська Повстанська Армія. – Мюнхен, 1953.– 319 с.</p> <p>15. Ріпецький С. Українське січове стрілецтво. Визвольна ідея і збройний чин. – Нью-Йорк, 1956. – 360 с.</p> <p>16. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102 с.</p> <p>17. Сватко Я., Якимович Б. Українська Повстанська Армія: причини виникнення і генеза. // Золоті ворота. – 1992. – №2. – С.159-179.</p> <p>18. Содоль П. Українська Повстанча Армія. – Нью-Йорк, 1994. – 199 с.</p> <p>19. Тимошенко В.Д.Военная политика Украины. – Львов, 1992. – 102 с.</p> <p>20. Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил. 1917-1921. – Вінніпег, 1954. – 178 с.</p> <p>21. Українська Галицька Армія: У 40-річчя її участі: Матеріали до історії. – Т.1-5. – Вінніпег, 1958-1976.</p> <p>22. Українська дивізія “Галичина” (Матеріали до історії). – Торонто; Нью-Йорк, 1990. – 124 с.</p> <p>23. Українські січові Стрільці. 1914-1920. – Львів, 1935. (1991 р. перевидано).</p> <p>24. Шанковський А. Українська Армія в боротьбі за державність. – Мюнхен, 1958. – 319 с.</p> <p>25. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p> <p>26. Журнали: «Військо України», «Воєнна історія».</p>			
Тема 6. захист есе з	семінарське	1. Гайке Г. Українська дивізія «Галичина». Історія	підготовка та захист	підготовка есе	середина

<p>актуальних проблем військової історії України ХХ ст.</p>	<p>заняття, 2 год.</p>	<p>формування і бойових дій. – Торонто; Париж; Мюнхен, [б.р.]. // Записки Наукового Товариства ім. Т.Шевченка. – Т. 188.</p> <p>2. Гриневич В.А. Утворення Наркомату оборони УРСР у 1944 р.: 3 історії однієї політичної гри. // Український історичний журнал. – 1991. – №5. – С. 29-37.</p> <p>3. Гриневич В, Гриневич Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917-1995). – Львів, 1996. – 840 с. Тут поміщені такі статті: <i>Гриневич Л. Військове будівництво в Радянській Україні (1917 – початок 30-х років ХХ ст.). – С.10-332; Гриневич В. Військове будівництво в Радянській Україні (кінець 30-х – 80-ті роки ХХ ст.). – С.332-468; Росоха С. Карпатська Січ (1938-1939). – С.468-482; Шанковський Л. Українська Повстанча Армія. – С.482-696; Колісник Р., Маленький М. 1-ша українська дивізія Української національної армії (дивізія “Галичина”). – С.696-751; Якимович Б. Збройні сили сучасної України. – С.751-807.</i></p> <p>4. Денник Начальної Команди Української Галицької Армії. – Нью-Йорк, 1974. – 325 с.</p> <p>5. Загальновійськові статuti Збройних Сил України. – Київ, 1994. (Є наступні випуски).</p> <p>6. Колісник Р. Військова управа та українська дивізія “Галичина” (Діяльність військової управи та німецька політика відносно українських національних збройних сил в роках 1943-1945). – Торонто, 1990. – 168 с.</p> <p>7. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с.</p> <p>8. Крип’якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. ХХ ст.). – Львів, 1992. – 712 с.</p> <p>9. Лебідь М. УПА: Українська Повстанська Армія. Її генеза, ріст і дії у визвольній боротьбі українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу. – Сучасність, 1987. – 207 с.</p> <p>10 Литвин М., Науменко К. Історія Галицького</p>	<p>есе з актуальних проблем військової історії України ХХ ст., 6 год.</p>	<p>– 10 б. і захист есе – 5 б. = 15 б. (друга половина студентів групи).</p>	<p>жовтня</p>
---	------------------------	--	---	--	---------------

		<p>стрілецтва. – Львів, 1990. – 200с.</p> <p>11. Литвин М., Науменко К. Українські Січові Стрільці. – Київ, 1992. – 48 с.</p> <p>12. Літопис УПА. – Т.1-21. – Торонто, 1985-1993.</p> <p>13. Міністерство оборони України. Законодавчі акти України. З питань військової сфери (кожного року виходять з 1992 р.).</p> <p>14. Мірчук П. Українська Повстанська Армія. – Мюнхен, 1953. – 319 с.</p> <p>15. Ріпецький С. Українське січове стрілецтво. Визвольна ідея і збройний чин. – Нью-Йорк, 1956. – 360 с.</p> <p>16. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102 с.</p> <p>17. Сватко Я., Якимович Б. Українська Повстанська Армія: причини виникнення і генеза. // Золоті ворота. – 1992. – №2. – С.159-179.</p> <p>18. Содоль П. Українська Повстанча Армія. – Нью-Йорк, 1994. – 199 с.</p> <p>19. Тимошенко В.Д.Военная политика Украины. – Львов, 1992. – 102 с.</p> <p>20. Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил. 1917-1921. – Вінніпег, 1954. – 178 с.</p> <p>21. Українська Галицька Армія: У 40-річчя її участі: Матеріали до історії. – Т.1-5. – Вінніпег, 1958-1976.</p> <p>22. Українська дивізія “Галичина” (Матеріали до історії). – Торонто; Нью-Йорк, 1990. – 124 с.</p> <p>23. Українські січові Стрільці. 1914-1920. – Львів, 1935. (1991 р. перевидано).</p> <p>24. Шанковський А. Українська Армія в боротьбі за державність. – Мюнхен, 1958. – 319 с.</p> <p>25. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p> <p>26. Журнали: «Військо України», «Воєнна історія».</p>				
Тема 7. рефератів військових України.	Захист про діячів	семінарське заняття, 2 год.	1. Гайке Г. Українська дивізія «Галичина». Історія формування і бойових дій. – Торонто; Париж; Мюнхен, [б.р.]. // Записки Наукового Товариства ім. Т.Шевченка. – Т. 188.	підготовка та захист рефератів про військових діячів України, 6 год.	підготовка реферату – 10 б. і захист реферату –	середина жовтня

		<p>2. Гриневиц В.А. Утворення Наркомату оборони УРСР у 1944 р.: з історії однієї політичної гри. // Український історичний журнал. – 1991. – №5. – С. 29-37.</p> <p>3. Гриневиц В, Гриневиц Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917-1995). – Львів, 1996. – 840 с. Тут поміщені такі статті: <i>Гриневиц Л. Військове будівництво в Радянській Україні (1917 – початок 30-х років ХХ ст.)</i>. – С.10-332; <i>Гриневиц В. Військове будівництво в Радянській Україні (кінець 30-х – 80-ті роки ХХ ст.)</i>. – С.332-468; <i>Росоха С. Карпатська Січ (1938-1939)</i>. – С.468-482; <i>Шанковський Л. Українська Повстанча Армія</i>. – С.482-696; <i>Колісник Р., Маленький М. 1-ша українська дивізія Української національної армії (дивізія “Галичина”)</i>. – С.696-751; <i>Якимович Б. Збройні сили сучасної України</i>. – С.751-807.</p> <p>4. Денник Начальної Команди Української Галицької Армії. – Нью-Йорк, 1974. – 325 с.</p> <p>5. Загальновійськові статuti Збройних Сил України. – Київ, 1994. (Є наступні випуски).</p> <p>6. Колісник Р. Військова управа та українська дивізія “Галичина” (Діяльність військової управи та німецька політика відносно українських національних збройних сил в роках 1943-1945). – Торонто, 1990. – 168 с.</p> <p>7. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с.</p> <p>8. Крип’якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. ХХ ст.). – Львів, 1992. – 712 с.</p> <p>9. Лебідь М. УПА: Українська Повстанська Армія. Її генеза, ріст і дії у визвольній боротьбі українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу. – Сучасність, 1987. – 207 с.</p> <p>10. Литвин М., Науменко К. Історія Галицького стрілецтва. – Львів, 1990. – 200с.</p> <p>11. Литвин М., Науменко К. Українські Січові Стрільці. – Київ, 1992. – 48 с.</p>	5 б. = 15 б.	
--	--	--	--------------	--

		<p>12. Літопис УПА. – Т.1-21. – Торонто, 1985-1993.</p> <p>13. Міністерство оборони України. Законодавчі акти України. З питань військової сфери (кожного року виходять з 1992 р.).</p> <p>14. Мірчук П. Українська Повстанська Армія. – Мюнхен, 1953.– 319 с.</p> <p>15. Ріпецький С. Українське січове стрілецтво. Визвольна ідея і збройний чин. – Нью-Йорк, 1956. – 360 с.</p> <p>16. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102 с.</p> <p>17. Сватко Я., Якимович Б. Українська Повстанська Армія: причини виникнення і генеза. // Золоті ворота. – 1992. – №2. – С.159-179.</p> <p>18. Содоль П. Українська Повстанча Армія. – Нью-Йорк, 1994. – 199 с.</p> <p>19. Тимошенко В.Д.Военная политика Украины. – Львов, 1992. – 102 с.</p> <p>20. Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил. 1917-1921. – Вінніпег, 1954. – 178 с.</p> <p>21. Українська Галицька Армія: У 40-річчя її участі: Матеріали до історії. – Т.1-5. – Вінніпег, 1958-1976.</p> <p>22. Українська дивізія “Галичина” (Матеріали до історії). – Торонто; Нью-Йорк, 1990. – 124 с.</p> <p>23. Українські січові Стрільці. 1914-1920. – Львів, 1935. (1991 р. перевидано).</p> <p>24. Шанковський А. Українська Армія в боротьбі за державність. – Мюнхен, 1958. – 319 с.</p> <p>25. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.</p> <p>26. Журнали: «Військо України», «Воєнна історія».</p>			
6. Система оцінювання курсу					
Загальна система оцінювання курсу	<p>Структура розподілу балів у ході аудиторно-самостійної роботи студентів (лютий – початок червня 2020 р.):</p> <p>1) усні відповіді на семінарських заняттях з використанням візуалізованих презентацій своїх відповідей – 10 балів (дві оцінки на чотирьох семінарських заняттях);</p> <p>2) індивідуальна робота № 1: есе з актуальних проблем військової історії України ХХ ст. – 15 балів (підготовка есе – 10 балів та його захист на двох семінарських заняттях – 5 балів);</p>				

	<p>3) індивідуальна робота № 2: реферат про військового діяча України – 15 балів (підготовка реферату – 10 балів та його захист на одному семінарському занятті – 5 балів);</p> <p>4) дві тематичні тестові контрольні роботи – 10 балів (кожна з них – 5 балів);</p> <p>Загальна кількість – 50 балів.</p> <p>Підсумковий контроль – іспит (екзамен) (початок грудня) – екзаменаційне тестування – 50 балів.</p> <p>Загальна кількість – 50 балів.</p> <p>Сумарна кількість – 100 балів.</p>
<p>Поточний контроль (семінарські заняття)</p>	<p>Поточний контроль проводиться на всіх видах аудиторних занять. Основне завдання поточного контролю – перевірка рівня підготовки студентів до виконання конкретної роботи. Основна мета поточного контролю – забезпечення зворотного зв'язку між науково-педагогічним працівником та студентами у процесі навчання, забезпечення управління навчальною мотивацією студентів. Інформація, одержана при поточному контролі, використовується як науково-педагогічним працівником для коригування методів і засобів навчання, так і студентами для планування самостійної роботи. Поточний контроль може проводитись у формі усного опитування або письмового експрес-контролю на практичних заняттях та лекціях, у формі виступів студентів при обговоренні питань на семінарських заняттях, у формі комп'ютерного тестування тощо. Результати поточного контролю враховуються при визначенні підсумкової оцінки з даної навчальної дисципліни.</p> <p style="text-align: center;"><i>Принципи оцінювання роботи студентів на семінарських заняттях</i></p> <p>Оцінювання знань студентів на семінарських заняттях проводиться за 5-ти бальною шкалою. На занятті пропонується якісне оцінювання знань студентів шляхом виставлення балів від «1» до «5». Позначення «0» виставляється студентові за відмову від відповіді на занятті через невідповідність, що впливатиме на його підсумкову рейтингову оцінку в кінці семестру.</p> <p>Пропущене заняття або негативну оцінку студент зобов'язаний «відпрацювати» у формі, визначеній викладачем. При цьому може виставлятися оцінка, а попередня не впливатиме на середній бал студента.</p> <p>Завдання контролю знань студентів під час проведення семінарських занять зводяться до того, щоб: 1) виявити обсяг, глибину і якість сприйняття (засвоєння) матеріалу, що вивчається; 2) визначити недоліки у знаннях і намітити шляхи їх усунення; 3) виявити ступінь відповідальності студентів і ставлення їх до роботи; 4) стимулювати інтерес студентів до предмета і їх активність у пізнанні.</p> <p>Контроль знань студентів під час проведення семінарських занять може відбуватись в наступних формах: 1) усне опитування з використанням візуалізованих презентацій; 2) дискусійне обговорення питань (в групах); 3) індивідуальне розв'язування проблемних запитань чи завдань; 4) тести;</p>

Критерії поточної оцінки («відмінно», «добре», «задовільно», «незадовільно»)

Оцінка **«п'ять»** ставиться, якщо студент(ка) виявляє глибокі, повні, цілісні, міцні і творчо засвоєні знання програмного матеріалу, усвідомлені уміння і навички, необхідні для роботи в навчальних закладах середньої освіти; відповідь чітка і завершена, у письмовій роботі не повинно бути помилок. Ознайомлений(а) з найновішими досягненнями вітчизняної і зарубіжної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та, головне вміє їх використовувати під час відповіді на запитання, вміє ставити під сумнів сталі принципи та ідеї. Знає історико-військову термінологію і наукову періодизацію, володіє понятійним апаратом, відмінно орієнтується в історичній хронології, володіє просторовою компетенцією (інтелектуальні операції, що дають змогу бачити за умовно-площинними зображеннями історичні факти, події та явища); створює розумний баланс між соціальною, економічною, політичною і культурною складовою історії, вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історичний матеріал. Повною мірою володіє історичним критичним мисленням, аналізом (вміє розбивати історико-військову інформацію на компоненти, розуміючи їх взаємозв'язки та організаційну структуру. Здатен (на) самостійно на основі сформованих ціннісних орієнтирів оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції з вивчення історії рідного краю, дотримуючись принципів наукової об'єктивності й неупередженості, пропонувати способи розв'язання суспільних проблем, що дозволить в умовах неповної (недостатньої) інформації інтегрувати знання для розв'язання власних та суспільних проблем; будує переконливу аргументацію, рецензує відповіді ровесників. Вміє організувати комплексний пошук, неупереджений аналіз та інтерпретацію історико-військових джерел (як українською, так й іноземними мовами); може використовувати сучасні інформаційно-технологічні ресурси у навчальній діяльності. Може порівнювати й оцінювати діяльність історичних осіб із позиції загальнолюдських та національних цінностей; визначати роль людського фактора в історії, розкривати внутрішні мотиви й зовнішні чинники діяльності історичних осіб. Може використати інноваційні технології. Має синтетичне мислення. Бере активну участь у групових формах роботи в межах етики професійних взаємин, зокрема дискусіях, прес-конференціях, формує аргументацію, базовану на здобутих знаннях, демократичних переконаннях і гуманістичних цінностях; застосовує оптимальну стратегію діяльності, бере на себе відповідальність; проводить рефлексію, самооцінку та коригування пізнавальної діяльності; вміє долати труднощі, вдосконалює з високим рівнем автономності здобуті під час навчання компетенції тощо. Використовує під час навчання історико-військовий матеріал, здатен(на) його пропагувати через просвітницьку діяльність. Керується моральними та етичними нормами, з повагою і розумінням ставитися до інших світоглядних позицій, враховує гендерний підхід, поважає різноманітність та мультикультурність в Україні.

Оцінка **«чотири»** ставиться, якщо студент(ка) має глибокі і повні знання програмного матеріалу, усвідомлені уміння і навички, здатен (на) щодо їх застосування на практиці; відповідь чітка і практично завершена, у письмовій роботі є незначні помилки. Ознайомлений(а) з найновішими досягненнями вітчизняної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та, головне вміє їх використовувати під час відповіді на запитання.

Знає історико-військову термінологію і наукову періодизацію, володіє понятійним апаратом, добре орієнтується в історичній хронології, володіє просторовою компетенцією (інтелектуальні операції, що дають змогу бачити за умовно-площинними зображеннями історичні факти, події та явища); створює розумний баланс між соціальною, економічною, політичною і культурною складовою історії, вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історико-військовий матеріал. Достатньо володіє історичним критичним мисленням, аналізом і синтезом. Здатен (на) самостійно на основі сформованих ціннісних орієнтирів оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції з вивчення історії рідного краю, дотримуючись принципів наукової об'єктивності й неупередженості, пропонувати певні способи розв'язання суспільних проблем, що дозволить в умовах неповної (недостатньої) інформації інтегрувати знання для розв'язання власних проблем; будує аргументацію на основі 2-3 доказів, може рецензувати відповіді ровесників. Вміє організовувати пошук, аналіз та інтерпретацію історико-військових джерел (як українською, так й іноземними мовами); може використовувати сучасні інформаційно-технологічні ресурси у навчальній діяльності. Може порівнювати й оцінювати діяльність історичних осіб із позиції загальнолюдських та національних цінностей; визначати роль людського фактора в історії, однак не може розкрити внутрішні мотиви й зовнішні чинники діяльності історичних осіб. Має певний рівень синтетичного мислення. Бере участь у групових формах роботи в межах етики професійних взаємин, зокрема дискусіях, прес-конференціях, формує аргументацію (в аргументації зустрічаються окремі неточності), базовану на здобутих знаннях, демократичних переконаннях і гуманістичних цінностях; застосовує оптимальну стратегію діяльності; проводить самооцінку пізнавальної діяльності, вдосконалює з достатнім рівнем автономності здобуті під час навчання компетенції тощо. Використовує під час навчання історико-військовий матеріал, здатен(на) його пропагувати через просвітницьку діяльність. Керується моральними та етичними нормами, з повагою і розумінням ставитися до інших світоглядних позицій, враховує гендерний підхід, поважає різноманітність та мультикультурність в Україні.

Оцінка «три» ставиться, якщо у студента (ки) є суттєві помилки в знанні фактичного матеріалу (більше 50 %), елементарні уміння і навички; не здатен (на) повною мірою використати знання, уміння і навички на практиці; відповідь не чітка і спрощена, у письмовій роботі є суттєві помилки. Ознайомлений(а) з досягненнями вітчизняної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та не вміє їх використовувати під час відповіді на запитання, а просто перераховує. По-середньо знає історико-військову термінологію і володіє понятійним апаратом, задовільно орієнтується в історичній хронології, не достатньо володіє просторовою компетенцією; не вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історико-військовий матеріал. Посередньо володіє історичним критичним мисленням, аналізом і синтезом. Здатен (на) по-середньо оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції в Україні, до кінця не здатен (на) інтегрувати знання для розв'язання власних та суспільних проблем. Не може переконливо аргументувати, рецензії відповідей ровесників поверхові. Вміє організовувати пошук історичних джерел, але не може їх критично проаналізувати. Не використовує сучасні

	<p>інформаційно-технологічні ресурси у навчальній діяльності. Знає історичну персоналістику, але не може порівнювати й оцінювати діяльність історичних осіб із позиції загальнолюдських та національних цінностей; визначати роль людського фактора в історії, розкривати внутрішні мотиви й зовнішні чинники діяльності історичних осіб. Не використовує інноваційні технології і не має синтетичного мислення. Бере пасивну участь у групових формах роботи в межах етики професійних взаємин, зокрема дискусіях, прес-конференціях; не застосовує оптимальну стратегію діяльності, не бере на себе відповідальність; не проводить рефлексію, самооцінку та коригування пізнавальної діяльності. Мінімально використовує під час навчання історико-військовий матеріал. Керується моральними та етичними нормами, з повагою і розумінням ставитися до інших світоглядних позицій, враховує гендерний підхід, поважає різноманітність та мультикультурність в Україні. Вдосконалює з посереднім рівнем автономності здобуті під час навчання компетенції.</p> <p>Оцінка «два» ставиться, якщо у студента (ки) елементарні знання фактичного матеріалу (до 25 %), відсутні уміння і навички, тому не здатен (на) їх використати на практиці; відповідь не змістовна і не доречна, у письмовій роботі є суттєві помилки (більше 75 %). Не ознайомлений(а) з досягненнями вітчизняної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та не вміє їх використовувати під час відповіді на запитання. Практично не знає історичну термінологію (до 25 %), незадовільно орієнтується в історичній хронології (до 25 %), не володіє просторовою компетенцією; не вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історико-військовий матеріал. Не володіє історичним критичним мисленням, аналізом і синтезом. Не здатен (на) оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції в Україні. Відсутня об'єктивна і неупереджена аргументація, самооцінка і оцінка інших. Не вміє організовувати пошук історичних джерел, не може їх критично проаналізувати. Не використовує сучасні інформаційно-технологічні ресурси у навчальній діяльності. Знає історичну персоналістику на рівні переліку історичних постатей. Не використовує інноваційні технології і не має синтетичного мислення. У групових формах роботи тільки присутній (я) без особистої відповідальності, стратегії; не дотримується норм професійної етики, не виявляє усвідомлення необхідності удосконалення професійних якостей, не вдосконалює здобуті під час навчання компетенції.</p>
Індивідуальні завдання та самостійна робота	<p>Самостійна робота студента є основним видом засвоєння навчального матеріалу у вільний від аудиторних занять час. Метою самостійної роботи є вироблення студентами навичок і вміння працювати з літературою, віднаходити головні, стержневі аспекти проблем, що потребують твердого засвоєння, здатності визначити свою позицію щодо дискусійних ідей чи концепцій і аргументовано її обґрунтувати. Предметом самостійної роботи студентів є опрацювання ними як окремих тем програми курсу в цілому, так і деяких розділів тем, написання рефератів, підготовка реферативних матеріалів, есе з наукових публікацій по важливих проблемах даної навчальної дисципліни.</p> <p>Студент під час самостійної роботи виконує два індивідуальних завдань:</p> <p>індивідуальна робота № 1: есе з актуальних проблем військової історії України ХХ ст. – 15 балів (підготовка есе –</p>

10 балів та його захист на двох семінарських заняттях – 5 балів);
індивідуальна робота № 2 реферат про військового діяча України – 15 балів (підготовка реферату – 10 балів та його захист на одному семінарському занятті – 5 балів).

Методичні рекомендації з підготовки написання есе з актуальних проблем військової історії України.

Написання творів – одне із найважчих завдань. Не кожному дано просто викладати свої думки, а особливо якщо мова йде про текст-міркування, де потрібно пред'явити всі аргументи і контраргументи і висловити свою думку, причому так, щоб усім було зрозуміло. Сучасний динамічний і багатовекторний час стимулює привнесення у практику навчання нових форм і методів навчання, які у першу чергу спрямовані на активізацію навчально-пізнавальної діяльності, підвищення інтересу до предмета, розвиток творчого потенціалу особистостей і продуктивного, критичного їхнього мислення.

Від традиційного реферату есе перейняло краще: визначення мети, завдання роботи, структурованість, послідовність викладення теоретичного обґрунтування та практичних аргументів, критерії оцінки роботи (певні шаблони-орієнтири) тощо.

Застосування есе сприяє більш чіткому й грамотному формулюванню думок, допомагає розташовувати ці думки в логічній послідовності, припускає вільне володіння мовою термінів і понять, розкриває глибину й широту навчального матеріалу, вчить використати приклади, цитати, необхідні аргументи за відповідною темою.

Незважаючи на те, що есе це творча робота, воно має чітку структуру, єдину для всіх текстів. Перевіряючи, як студень впорався із завданням, викладач неодмінно звертає увагу на наявність актуальності, гіпотези, тез та іншого, розташованих в певному порядку.

Структура твору передбачає висунення на початку певної тези, а після її доказ аргументами у вигляді логічних викладок, цитат або викладу відповідних фактів.

Есе складається з таких елементів:

- Назва. Вона повинна точно відображати суть написаного.
- План. Складається з двох і більше складових. План есе може видаватися більш довільним та публіцистичним аніж у рефераті. Після укладення плану відразу переходимо до тексту.
- Вступ. Тут необхідно обґрунтувати важливість розгляду обраних студентом питань, висунути головну гіпотезу. Гіпотеза це якесь припущення, яке буде підтверджено або спростовано. Якщо ви викладаєте думку певного вченого або групи людей, з якими не згодні, то така гіпотеза спростовується. А ось сформована самостійно ідея, як правило, повинна бути підтверджена. Втім, ви можете показати, що ваше стара думка була помилковою.
- Основна частина. Самостійно написати структуру есе, якщо воно маленьке, нескладно.
- Структура основної частини нагадує ланцюжок з кілець. Спочатку висувається теза, потім пишуться кілька аргументів до неї. Теза доведена, а значить, переходимо до наступного.

Автор самостійно вирішує, скільки тез йому необхідно довести. Кількість же тез не повинна бути менше трьох позицій. Велика кількість перевантажує дослідження, а менша виглядає несерйозно для такої роботи.

Тези обґрунтовуються:

1. Особистим досвідом, історіями з життя інших людей, як близьких, так і з біографії знаменитостей.
2. Явищами, які кожен може спостерігати.
3. Фактами, переданими без спотворення, маніпуляцій.
4. Цитатами відомих учених, політиків, письменників, творчих діячів.
5. Історичними подіями, які доповнює аналіз їх суті, причин, наслідків.
6. Витягами із законів, актуальних або застарілих.

Всі докази плавно ведуть читача до доведенню або спростування гіпотези. Тому важливо побудувати структуру есе в правильному логічному порядку.

➤ Висновок. Правила, як написати структуру есе, говорять про необхідність короткого підведення підсумків, де останній абзац присвячено тому яким чином ми довели висловлене раніше припущення. Вносити висновок на окрему сторінку допустимо, якщо це текст великого обсягу. В іншому випадку досить почати його з нового абзацу.

➤ Список джерел. Іноді есе містить посилання на цитати з книг, дані офіційних ресурсів. Їх необхідно оформити як повноцінний список використаної літератури. На всі запозичені дані або цитування потрібно зробити посилання. Для цього скористайтеся відповідним пунктом меню текстового редактора. Джерела подаються по мірі їх появи або ж в алфавітному порядку. При використанні алфавітного порядку спочатку йдуть закони, потім праці вітчизняних авторів, розміщені за першими літерами прізвищ або заголовків, після – роботи іноземних вчених, далі – ресурси Інтернету.

Додатки. Структура есе не передбачає оформлення додатків. Однак жорсткої заборони на їх наявність не існує. Сюди виносяться матеріали, які допомагають краще зрозуміти суть викладених доказів.

Інструкція з методики роботи:

1. Сівши за есе з вивчення актуальних проблем військової історії України, насамперед визначтеся з темою. Наступний етап у роботі – пошук інформації за темою. Намагайтеся вивчити її в найдрібніших подробицях, навіть, якщо спочатку вона здалася вам складною, ви зможете придумати план відповіді, а заодно запасетеся і фактичним матеріалом.
2. Потім знайдену інформацію необхідно впорядкувати. Складіть план міркувань, спираючись на причинно-наслідкові зв'язки між подіями, про які піде мова в вашому есе. Не хещуйте планом, як би нудно це не здавалося: сувора схема, залежно від якої буде згодом будуватися ваше есе, допоможе вам уникнути алогічності у творі. Як правило, за порушення логіки в міркуваннях досить часто викладачеві доводиться знижувати бали.
3. Перед тим як приступити до написання есе, продумайте також аргументи і контраргументи – «за» і «проти», висловлюючись простіше. Продумайте їх заздалегідь, тому що пізніше у вас не буде часу «зісковзувати» на

розлогі міркування. Випишіть їх в стовпчик і коротко, у вигляді тез, а після, на папері, «обшийте» ці сухі аргументи «мереживом» свого красномовства. Але не забувайте: стислість сестра таланту, уникайте «води».

4. План і список тез готові, ідеї в голові вже сформувався, можна діставати листок і писати. Коли візьметесь за основний текст есе, віддавайте перевагу науково-публіцистичному стилю мовлення. Головне – не «скочуйтеся» на розмовний стиль, як би вам не хотілося висловлюватися простіше, як у повсякденному житті. Це відразу зменшить ваші досягнення під час перевірки.

5. Наприкінці есе не забудьте подати чіткий, лаконічний висновок. Відсутність висновку є значною помилкою, часом це одна з найважливіших частин в творі. Отже, виклавши всі аргументи *pro et contra*, не забудьте зробити з усіх своїх міркувань гідний висновок. І не забудьте додати власну думку на основі історичної ситуації, саме це й потрібно від автора есе. Обов'язково зв'яжіть її з фактичним змістом твору.

6. Обсяг есе має складати 4-5 сторінок. Наприкінці обов'язковим є наведення списку використаних джерел та літератури, а також вказівок на використані інтернет-ресурси.

Нижче пропонуємо тематику есе з актуальних проблем військової історії України.

Тематика есе з актуальних проблем військової історії України:

1. Українські молодіжні парамілітарні товариства в Галичині початку ХХ ст. – підвалина для формування національних збройних сил України першої половини ХХ ст.
2. Українські січові стрільці у роки Першої світової війни не мали належної підтримки з боку офіційної австрійської влади.
3. Пресова Кватира – ідеологічний фронт українського січового стрілецтва у роки Великої війни.
4. Харків – перша військова столиця України ХХ століття?
5. Перша війна з більшовицькою Росією 1917–1918 рр. була приречена на поразку.
6. «Держава без армії» і «Армія без держави» – збройні сили Центральної Ради і Українська повстанська армія: спроба порівняння.
7. Сепаратистські республіки 1917–1918 рр. на Донбасі, Криворіччині, Одещині, Херсонщині і в Криму.
8. Чому в 1919 р. не відновили Донецько-Криворізьку республіку і утворили Кримську АСРР у складі РФ.
9. «Трикутник смерті» – трагічна сторінка українських збройних сил в 1919 р.
10. Нестор Махно і українська ідея.
11. Українсько-польський союз 1920 р. – «За нашу і вашу свободу»?!
12. Трагізм і долі людей в останніх військових операціях армії УНР.
13. Війна за незалежність від Москви у первісних стратегіях ОУН (б) стали своєрідними цеглинками для відновлення української державності в 1991 р.
14. Акт відновлення/проголошення Української держави від 30 червня 1941 р. і Акт проголошення/відновлення незалежності України від 24 серпня 1991 р.: форма і зміст.

	<p>15. «Україна без більшовиків і німців!» – правильний стратегічний хід чи помилка Української повстанської армії?</p> <p>16. УПА і Центральна Україна – план нового Холодноярського повстання?</p> <p>17. Українські збройні формування у складі Німеччини у роки Другої світової війни прагнули відновлення незалежності України?</p> <p>18. «Псевдобандерівці» – вони ж агентурно-диверсійні групи НКВС.</p> <p><i>Перелік тем рефератів про військових діячів України:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Симон Петлюра як Головний Отаман української армії. 2. Військово-політична діяльність Павла Скоропадського. 3. Нестор Махно – керівник народно-визвольної боротьби 1917–1921 рр. 4. Петро Болбочан: військово-політичний портрет. 5. Бойовий шлях Дмитра Вітовського. 6. Генерал-четар Мирон Тарнавський. 7. Бойовий шлях Гната Стефаніва. 8. Військово-політична діяльність Євгена Коновальця. 9. Бойовий шлях Михайла Омеляновича-Павленка. 10. Бойовий шлях діячів Карпатської України. 11. Командувач УПА Роман Шухевич. 12. Тарас Бульба-Боровець як організатор збройних формувань. 13. Микола Ватутін як полководець. 14. Сидір Ковпак: військово-політичний портрет.
Вимоги до письмової роботи	<p>Семестровий підсумковий контроль з навчальної дисципліни є обов'язковою формою контролю навчальних досягнень студента. Він проводиться відповідно до навчального плану у вигляді семестрового екзамену у терміни, встановлені графіком навчального процесу та в обсязі навчального матеріалу, визначеному робочою програмою дисципліни. Екзамен – форма підсумкового контролю, яка передбачає перевірку розуміння студентом теоретичного та практичного програмного матеріалу з усієї дисципліни, здатності творчо використовувати здобуті знання та вміння, формувати власне ставлення до певної проблеми тощо. Зміст екзаменаційних завдань та критерії оцінювання встановлюються кафедрою історії України і методики викладання історії.</p> <p>Семестровий екзамен <i>оцінюється від 1 до 50 балів</i> і складається з екзаменаційного тестування. Загальна кількість – <i>50 балів</i>.</p> <p>Отриманий в результаті здачі екзамену бал додається до виставлених балів за семінарські заняття та індивідуальні завдання і поточні тематичні тестування, виконані в результаті самостійної роботи, і складає підсумковий</p>

семестровий бал.

Критерії оцінювання навчальних досягнень за кожне питання екзаменаційного тестування:

«5» балів – знання студента відмінні.

Студент(ка) виявляє глибокі, повні, цілісні, міцні і творчо засвоєні знання програмного матеріалу, усвідомлені уміння і навички, необхідні для роботи в навчальних закладах середньої освіти; відповідь чітка і завершена. Ознайомлений(а) з найновішими досягненнями вітчизняної і зарубіжної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та, головне вміє їх використовувати під час відповіді на запитання, вміє ставити під сумнів сталі принципи та ідеї. Знає історико-військову термінологію, володіє понятійним апаратом, відмінно орієнтується в історичній хронології, володіє просторовою компетенцією (інтелектуальні операції, що дають змогу бачити за умовно.площинними зображеннями історичні факти, події та явища); створює розумний баланс між соціальною, економічною, політичною і культурною складовою військової історії, вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історико-військовий матеріал. Здатен (на) самостійно на основі сформованих ціннісних орієнтирів оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції з вивчення історії рідного краю, дотримуючись принципів наукової об'єктивності й неупередженості, пропонувати способи розв'язання суспільних проблем; будує переконливу аргументацію. Може порівнювати й оцінювати діяльність історичних осіб із позиції загальнолюдських та національних цінностей; визначати роль людського фактора в історії, розкривати внутрішні мотиви й зовнішні чинники діяльності історичних осіб. Виявляє синтетичне мислення; використовує історико-військовий матеріал, враховує гендерний підхід, розуміє значення культури як форми людського існування, поважає різноманітність та мультикультурність в Україні. Демонструє вдосконалення на високому рівні здобуті під час навчання компетенції.

«4» бали – знання студента добрі.

Студент(ка) має добрі знання програмного матеріалу (75 %), сформовані уміння і навички, здатен (на) застосовувати знання, уміння і навички у професійній діяльності; відповідь чітка і практично завершена, є незначні помилки (не більше 4). Ознайомлений(а) з найновішими досягненнями вітчизняної і зарубіжної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та, головне вміє їх використовувати під час відповіді на запитання. Знає історико-військову термінологію, володіє понятійним апаратом, добре орієнтується в історичній хронології, володіє просторовою компетенцією (інтелектуальні операції, що дають змогу бачити за умовно. площинними зображеннями історичні факти, події та явища); створює розумний баланс між соціальною, економічною, політичною і культурною складовою історії, вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історичний матеріал. Здатен (на) самостійно на основі сформованих ціннісних орієнтирів оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції в Україні, дотримуючись принципів наукової об'єктивності й неупередженості, пропонувати певні способи розв'язання суспільних проблем; будує аргументацію (75 %). Може порівнювати й оцінювати діяльність історичних осіб із позиції загальнолюдських та національних цінностей;

визначати роль людського фактора в історії, однак не може розкрити внутрішні мотиви й зовнішні чинники діяльності історичних осіб. Виявляє певний рівень синтетичного мислення; використовує історико-військовий матеріал, враховує гендерний підхід, розуміє значення культури як форми людського існування, поважає різноманітність та мультикультурність в Україні. Демонструє достатнє вдосконалення здобутих під час навчання компетенцій.

«3» бали – знання студента задовільні.

У студента (ки) є суттєві помилки в знанні фактичного матеріалу (більше 50 %), наявні помітні прогалини у формуванні умінь і навичок, що не дозволить повною мірою використати їх у професійній діяльності; використанні знань, умінь і навичок на практиці; відповідь не чітка і спрощена, є суттєві помилки. Ознайомлений(а) з досягненнями вітчизняної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями на рівні їх перерахунку. По-середньо знає історико-військову термінологію і володіє понятійним апаратом, задовільно орієнтується в історичній хронології, не достатньо володіє просторовою компетенцією; не вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історичний матеріал. Здатен (на) по середньо оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції в Україні, до кінця не здатен (на) інтегрувати знання для розв'язання власних та суспільних проблем. Не може переконливо аргументувати. Знає історичну персоналістику, але не може порівнювати й оцінювати діяльність історичних осіб із позиції загальнолюдських та національних цінностей; визначати роль людського фактора в історії, розкривати внутрішні мотиви й зовнішні чинники діяльності історичних осіб. Не має синтетичного мислення, враховує гендерний підхід, поважає різноманітність та мультикультурність в Україні. Демонструє елементарне вдосконалення здобутих під час навчання компетенцій.

«2» бали – знання студента незадовільні.

У студента (ки) елементарні знання фактичного матеріалу (до 25 %), відсутні уміння і навички, тому не здатен (на) їх використати на практиці; у письмовій роботі є суттєві помилки (більше 75 %). Не ознайомлений(а) з досягненнями вітчизняної історіографії, джерелознавства, науковими концепціями, та не вміє їх використовувати під час відповіді на запитання. Практично не знає історико-військову термінологію (до 25 %), незадовільно орієнтується в історичній хронології (до 25 %), не володіє просторовою компетенцією; не вміє систематизувати, співставляти, аналізувати, доводити, порівнювати історичний матеріал. Не володіє історичним критичним мисленням, аналізом і синтезом. Не здатен (на) оцінювати суспільні явища, процеси і тенденції в Україні. Відсутня об'єктивна і неупереджена аргументація. Знає історичну персоналістику на рівні переліку історичних постатей. Не має синтетичного мислення, не демонструє елементарне вдосконалення здобутих під час навчання компетенцій, безвідповідально ставиться до обраного фаху.

Зміст питань, що виносяться на екзамен, форма та структура завдань та їх оцінювання визначається керівником курсу, затверджується на засіданні кафедри.

Семінарські заняття	<p>Тема 1. Українські Січові Стрільці (2 год.)</p> <p>Тема 2. Збройні сили Центральної Ради, Гетьманату та Директорії УНР (2 год.)</p> <p>Тема 3. Українська Галицька армія (2 год.)</p> <p>Тема 4. Українська Повстанська армія (2 год.).</p> <p>Тема 5. Підготовка та захист есе з актуальних проблем військової історії України ХХ ст. (2 год.).</p> <p>Тема 6. Підготовка та захист есе з актуальних проблем військової історії України ХХ ст. (2 год.).</p> <p>Тема 7. Підготовка та захист рефератів про військових діячів України (2 год.).</p>
Умови допуску до підсумкового контролю	<p>Належне виконання:</p> <p>1) змісту питань планів семінарських занять (вересень – перша половина жовтня). Для цього необхідно готувати конспекти семінарських занять. Вітається якісна підготовка візуалізованих презентацій для відповідей на семінарські питання. Візуалізована презентація на семінарське питання не повинна перевищувати 20 слайдів. Однак слід пам'ятати, що візуалізована презентація тільки доповнює підготовлену основну відповідь студента (-ки).</p> <p>2) двох індивідуальних робіт та їхнього захисту на семінарських заняттях протягом вересня – середина жовтня. Виконання цих завдань передбачає якісну пошукову працю, творчий підхід до оформлення студентом (-кою) тієї чи іншої індивідуальної роботи.</p> <p>3) двох тематичних тестових контрольних робіт протягом вересня – середина жовтня.</p> <p>Студент (-ка) допускається до підсумкового контролю (іспиту – екзамену) на початку грудня за умови відпрацювання усіх «заборгованостей» та набору 26 і більше балів.</p>
7. Політика курсу	
<p>Політика курсу «Актуальні проблеми військової історії України» передбачає Perezдачу усіх невиконаних завдань в силу серйозних запізньєнь на заняття або пропущених пар без поважних причин. За умови відсутності студента (-ки) на лекції чи семінарському занятті, отримання негативної оцінки на семінарських заняттях або ж невчасного виконання індивідуальної (-их) роботи (-іт) визначений день для відпрацювання пропущених аудиторних занять, негативних оцінок та подачі індивідуальних робіт – понеділок, 14.00 год. – 16.00 год. У випадку запозичених робіт, випадків плагіату, виявів академічної недоброчесності (списування), недобропорядної поведінки в аудиторії викладач пропонує студентові (-ці) повторно виконати необхідний вид роботи.</p>	
8. Рекомендована література	
<p>1. Гайке Г. Українська дивізія «Галичина». Історія формування і бойових дій. – Торонто; Париж; Мюнхен, [б.р.]. // Записки Наукового Товариства ім. Т.Шевченка. – Т. 188.</p> <p>2. Гриневич В.А. Утворення Наркомату оборони УРСР у 1944 р.: 3 історії однієї політичної гри. // Український історичний журнал. – 1991. – №5. – С. 29-37.</p> <p>3. Гриневич В, Гриневич Л, Якимович Б. та ін. Історія українського війська (1917-1995). – Львів, 1996. – 840 с. Тут поміщені такі статті: <i>Гриневич Л. Військове будівництво в Радянській Україні (1917 – початок 30-х років ХХ ст.). – С.10-332; Гриневич В. Військове будівництво в Радянській Україні (кінець 30-х – 80-ті роки ХХ ст.). – С.332-468; Росоха С. Карпатська Січ (1938-1939). – С.468-482; Шанковський Л. Українська Повстанча Армія. – С.482-696; Колісник Р., Маленький М. 1-ша українська дивізія Української</i></p>	

- національної армії (дивізія “Галичина”). – С.696-751; Якимович Б. *Збройні сили сучасної України*. – С.751-807.
4. Денник Начальної Команди Української Галицької Армії. – Нью-Йорк, 1974. – 325 с.
 5. Загальновійськові статuti Збройних Сил України. – Київ, 1994. (Є наступні випуски).
 6. Колісник Р. Військова управа та українська дивізія “Галичина” (Діяльність військової управи та німецька політика відносно українських національних збройних сил в роках 1943-1945). – Торонто, 1990. – 168 с.
 7. Колянчук О., Литвин М., Науменко К. Генералітет українських Визвольних змагань. – Львів, 1995. – 284 с.
 8. Королько А. Военні дії та діяльність російської і австрійської на Покутті в 1914–1915 рр. // Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича : Історія. – Чернівці : Чернівецький університет, – 2021. – № 2 (54). – С. 56–77. Режим доступу: <file:///C:/Users/%D0%90%D0%BD%D0%B4%D1%80%D0%B8%D0%B9/Downloads/179-Article%20Text-262-1-10-20220622.pdf>
 9. Королько А. Військові дії та діяльність російської окупаційної адміністрації на Покутті в роки Першої світової війни // Галичина. Науковий і культурно-просвітній краєзнавчий часопис. – 2015. – Ч. 27. – С. 183–196.
 10. Королько А. Покуття у роки Першої світової війни // Галичина. Всеукраїнський науковий і культурно-просвітній краєзнавчий часопис. – 2012. – Ч. 20–21. – С. 151–165.
 11. Крип’якевич І, Гнатевич Б., Стефанів З. та ін. Історія українського війська (від княжих часів до 20-х рр. XX ст.). – Львів, 1992. – 712 с.
 12. Лебідь М. УПА: Українська Повстанська Армія. Її генеза, ріст і дії у визвольній боротьбі українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу. – Сучасність, 1987. – 207 с.
 13. Литвин М., Науменко К. Історія Галицького стрілецтва. – Львів, 1990. – 200с.
 14. Литвин М., Науменко К. Українські Січові Стрільці. – Київ, 1992. – 48 с.
 15. Літопис УПА. – Т.1-21. – Торонто, 1985-1993.
 16. Міністерство оборони України. Законодавчі акти України. З питань військової сфери (кожного року виходять з 1992 р.).
 17. Мірчук П. Українська Повстанська Армія. – Мюнхен, 1953.– 319 с.
 18. Ріпецький С. Українське січове стрілецтво. Визвольна ідея і збройний чин. – Нью-Йорк, 1956. – 360 с.
 19. Савчук Б. Збройні сили України: етапи вічного походу. – Рівне, 1902. – 102 с.
 20. Сватко Я., Якимович Б. Українська Повстанська Армія: причини виникнення і генеза. // Золоті ворота. – 1992. – №2. – С.159-179.
 21. Содоль П. Українська Повстанча Армія. – Нью-Йорк, 1994. – 199 с.
 22. Тимошенко В.Д.Военная политика Украины. – Львов, 1992. – 102 с.
 23. Удовиченко О. Україна у війні за державність. Історія організації і бойових дій Українських Збройних Сил. 1917-1921. – Вінніпег, 1954. – 178 с.
 24. Українська Галицька Армія: У 40-річчя її участі: Матеріали до історії. – Т.1-5. – Вінніпег, 1958-1976.
 25. Українська дивізія “Галичина” (Матеріали до історії). – Торонто; Нью-Йорк, 1990. – 124 с.
 26. Українські січові Стрільці. 1914-1920. – Львів, 1935. (1991 р. перевидано).
 27. Шанковський А. Українська Армія в боротьбі за державність. – Мюнхен, 1958. – 319 с.
 28. Якимович Б. Збройні сили України. Нарис історії. – Львів, 1996. – 357 с.
 29. Korolko A., Borchuk S., Reient A. Accession of part of Eastern Galicia to Romania in 1919: military and political aspects // *Codrul Cosminului*. – 2020. – Vol. 26. No 1. – P. 169–187. – Режим доступу: http://atlas.usv.ro/www/codru_net/CC26/1/10.html
 30. Журнали: «Військо України», «Военна історія».

Викладач _____ **Королько А.З.**